

LEVON

NECRO MANCER

OF

SEOUL STATION

Jin Seolwoo 진설우 เขียน
Jina Jeong 이나 XOXO วาด

พบกับครั้งที่ 1

— 서울역 네크로맨서 —
เนโครแมนเซอร์แห่งสถานีโซล

4

Levon

Necromancer of Seoul Station

เนโครแมนเซอร์แห่งสถานีโซล

서울역 네크로맨서

4

Jin Seolwoo 진설우

เขียน

Jina Jeong

แปล

XOXO

วาด

เขาไม่อาจหยุดลิบมือด้วยมือเพียงข้างเดียวได้
มีศัตรูอยู่มากมาย และประตูที่จะผ่านเข้ามายังโลกมีเป็นร้อยๆ บาน

- Jin Seolwoo

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

เนโครแมนเซอร์แห่งสถานีโซล 4

서울역 네크로맨서

Levon

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

서울역 네크로맨서

NECROMANCER OF SEOUL STATION,

Copyright © JIN SEOLWOO, 2024

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by RS MEDIA, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025

by arrangement with RS MEDIA through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การที่ซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7471-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกิด • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศิธร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ อัคริมา สุขดี

บรรณาธิการภาษาเกาหลี ชนกานต์ ฉานรัตน์ไอฟาร์ • ผู้ตรวจทานต้นฉบับ ปวีณา พงศ์ทองเมือง

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด

คอมพิวเตอร์ มั่นสนั่น • พิสูจน์อักษร ณภัช, ชวีญ เปรมิกา

แยกสีและพิมพ์ที่ สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

376 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดจำหน่ายโดย บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางาม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130 โทรศัพท์ 0-2423-9999

www.naiin.com

ราคา 495 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวของเนโครแมนเซอร์ผู้อยากปกป้องโลกได้เดินทางมาถึงเล่ม 4 ใกล้จะถึงบทสรุปเต็มที่ วิศวกรรมของอุจินยังคงบ้ำระห่ำเช่นเคย ทว่าครั้งนี้เขาไม่ได้ต่อสู้กับเหล่ามอนสเตอร์สุดอันตรายเพียงลำพังอีกต่อไป ยิ่งอุจินแข็งแกร่งมากขึ้นเท่าไร เหล่าสมาชิกของอาร์ดลก็ยิ่งต้องแข็งแกร่งมากขึ้นเท่านั้น โดยเฉพาะกรรมกรงานเบ้อย่างซองกุที่ได้รับเกียรติจากเซนิธในการเรียนรู้เวทไฟระดับสูงจนแทบเอาชีวิตไม่รอด

ไม่เพียงแค่ซองกุเท่านั้นที่ต้องฝึกหนัก แม้แต่แจมิน ผู้กลายเป็นแวมไพร์หนุ่ม กับบลักก์ ผู้ปลูกพลังสายบัพที่มาจากอินเดียก็ยังโดนอุจินลากไปฝึกที่ดาวจางู ขณะเดียวกันอาร์ดลก็เปิดรับสมาชิกใหม่เข้ามาเพื่อเป็นกองกำลังให้แก่อุจินในการพิชิตดาวอาร์เฟน

มาร่วมเอาใจช่วยคณะเดินทางของอาร์ดลไปด้วยกันเถอะ ถ้าพร้อมแล้วก็พลิกหน้าต่อไปได้เลย!

Levon

สแกนเพื่อดูฉบับทดลองภาพคอลเลปเปอร์

Trigger Warning

Death [การตาย]

Violence [การใช้ความรุนแรง]

Murder [การฆ่าคน]

Blood [เลือด]

59

รีอา

หญิงสาวสวมบาסקีสีดำ และแว่นกันแดดปิดบังใบหน้าเดินออกจากโถงผู้โดยสารขาออก นักข่าวกว่าห้าสิบคนที่มารวมตัวกันที่นั่นลืมนึกถึง
อยู่ในมือ ทว่าไม่มีใครให้ความสนใจเธอแม้แต่คนเดียว

พวกเขาเพียงชะเง้อมองโถงผู้โดยสารขาออกราวกับตัวเมียร์แคตอย่าง
ไร้จุดหมาย

อีกแล้วเหรอ

หญิงสาวขมวดคิ้วแล้วเดินผ่านนักข่าวเหล่านั้นไป เธอเข้าไปนั่งบน
รถตู้ที่จอดรอไว้ก่อนถอดมาสก์ออก

“เฮ้อ...วันนี้ก็คงอุจิ้นอีกแล้วเหรอ”

“อืม ชินดี เหมือนจะเป็นอย่างนั้นนะ”

ได้ยินผู้จัดการว่าอย่างนั้นแล้วชินดีก็ถอนหายใจ

“ฉันมาสนามบินที่ไร ทำไมหมอนี่ต้องบินเข้าบินออกประเทศตลอด
เลยเนี่ย”

“ฮ่าๆ”

ผู้จัดการหัวเราะเสียงแห้ง ใ้รู้ว่าพวกเขาจะไปต่างประเทศตรงกัน
ทุกรอบเหมือนอย่างที่ชินดีพูดเสียทีไหน

เพียงแต่หญิงสาวมีตารางงานที่จั้นเยอะมากเลยต้องมาสนามบินอยู่
บ่อยๆ ดังนั้นเวลาเดินทางกลับเข้าประเทศจึงคาบเกี่ยวกันแบบนี้เป็นครั้งคราว

“เฮ้อ เป็นนักข่าวประสาอะไรไม่รู้จักเรียนรู้เอาซะเลย”

คังอูจินใช้งานโถงผู้โดยสารขาออกที่สนามบินสักก็ครั้งกันเขียว ส่วนใหญ่เขามักจะออกไปโดยใช้ช่องทางอื่น เพราะอย่างนั้นเธอจึงรู้สึกสังเวชเมื่อเห็นพวกเขานั่งรอโง่ ๆ กันอยู่ตรงนั้น

“แต่ยังไงก็มีนักข่าวมาดักรอกันเต็มหัวมุมถนนเลยนะ”

“...”

ซินดี้อัปปากค้างกับคำพูดของผู้จัดการ

ถ้านักข่าวทั้งหมดมารวมตัวกันในสนามบินจะมีจำนวนก็คนกันนะ อย่างน้อยก็น่าจะมากกว่าราวห้าเท่าของคนที่อยู่ตรงโถงผู้โดยสารขาออกแน่ พวกเขาต้องแข่งขันกันเก็บข้อมูลเพียงเพื่อเขียนข่าวคนคนเดียวถึงขนาดนี้เชียวหรอ...

“แค่ให้ได้ถ่ายสักรูปเนี่ยนะ เขาขึ้นชื่อเรื่องไม่ยอมให้สัมภาษณ์จะตายไป”

“แค่หรอ เขาเป็นกษัตริย์แห่งอาร์ดัลเลยนะ”

“กษัตริย์...”

ซินดี้กลืนคำพูดลงคอ นครรัฐในสาธารณรัฐเกาหลีเนี่ยนะ นี่มันไม่ใช่การตุนหรือนิยายสักหน่อย

“ฮ้า เหลือเชื่อจริงๆ”

คนธรรมดากับดาราเมื่อเทียบกันแล้วนับว่าอยู่คนละโลก ทว่าคังอูจินกลับเหนือกว่านั้น กระทั่งในสายตาของดาราที่มีชื่อเสียงอย่างเธอ ก็ยังรู้สึกเหมือนเขามาจากอีกโลกหนึ่งจริงๆ

“เขาจะมางานคืนสู่เหย้าไหมนะ”

“หืม? งานคืนสู่เหย้าหรอ”

ผู้จัดการเอ่ยถามเมื่อได้ยินซินดี้พูดกับตัวเองเบาๆ เธอส่ายหน้าไปมาราวกับไม่ใช่เรื่องใหญ่

“พี่คงไม่รู้ พวกเราเรียนมัธยมปลายโรงเรียนเดียวกันนะ”

“โห จริงหรอ เขาไม่น่าจะมาหรอกมั้ง”

“ใช่ไหมล่ะ”

ซินดี้ตะปอกด้วยความเสียดาย งานคืนสู่เหย้าคราวก่อนก็ถูกเลื่อนไป

เพราะเกิดเหตุดันเจี้ยนเบรคครั้งใหญ่

นับแต่นั้นมารุงโรลก็สูญเสียชีวิตประชากรไปเป็นจำนวนมากและเกิดความวุ่นวายตามมา ทุกวันนี้บางย่านดูไม่ต่างจากเมืองผีสิงจริง ๆ ด้วยซ้ำ

“เฮ้อ...ไม่รู้ด้วยแล้ว”

ถ้าชะตาต้องกันคงได้เจอกันสักครั้งนั่นแหละ...ซินดี้พึงศรัทธากับพนักงานแล้วหลับตาลง

“ไอ้ะ ออกมาแล้ว!”

ทั้งที่ไม่ได้คาดหวังอะไร แต่เมื่อเห็นใบหน้าที่คุ้นเคยปรากฏขึ้นในโรงผู้โดยสารขาออก บรรดานักข่าวก็พากันแตกฮือ

แซะ แซะ แซะ!

คนกลุ่มหนึ่งเดินออกมาท่ามกลางแสงแฟลช

ฮงซองกุกและฮงซึงซุนแห่งอาร์ดัล แพ็กจงโดและจองชานซองผู้เป็นเลขาฯ รวมถึงเหล่าบอดีการ์ดที่คอยอารักขาพวกเขา

ระหว่างนั้นฮงกุกก็หัวเราะขึ้นมาเสียงใส

“เหะๆ ฉันเองก็ดังขึ้นมาหน่อยแล้วสินะ”

“ถ้าไม่นับท่านประธาน นาที่นี่ไม่มีผู้ปลุกพลังคนไหนฮือดเท่าท่านกรรมการฮงแล้วครับ”

ฮงกุกหัวเราะคิกคักกับคำชมของซึงซุนผู้ซึ่งหาปีบีคริมตั้งแต่ก่อนลงจากเครื่องบินด้วยซ้ำ เมื่อเห็นอีกฝ่ายแต่งองค์ทรงเครื่องเยอะเกินกว่าจะเรียกว่าแฟชั่นสนามบินก็อดหัวเราะไม่ได้

“คุณหัวหน้าฝ่ายอู ราศิจับเขียวนะครับ”

“ฮ่าๆ ขอบคุณครับ แต่ตอนนี้ผมไม่ใช่หัวหน้าฝ่ายเลขานุการแล้วนะครับ ผมเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศต่างหากครับ”

“เหะๆ จะว่าไปแล้ว ลูกพี่เขาก็น่าจะสุดยอดๆ ไปเลยนะครับ”

“ฮ่าๆ ทั้งหมดนี้เป็นผลจากคุณงามความดีที่พวกเราทุ่มเทแรงกายแรงใจเพื่อคอยช่วยเหลือท่านประธานไม่ใช่หรอครับ”

เมื่อได้ยินคำพูดของซึงซุน ฮงกุกก็แอบหัวเราะในใจ เอาเถอะ แม้ว่า

ตอนพบกันครั้งแรกจะไม่สวยงามเท่าไร แต่ก็เป็นเรื่องจริงที่ตลอดช่วงที่ผ่านมาพวกเขาทำงานกันหนักมากจริง ๆ

ซึ่งฮุนยังมักกังวลเมื่อได้รับความสนใจจากนักข่าว เขาบอกไม่บอกมือให้คนเหล่านั้นเหมือนอยู่ในช่วงถ่ายรูปขณะเดินพรหมแดง

สำเร็จแล้ว ฮุนซึ่งฮุน!

เขาภูมิใจในตัวเองเหลือเกิน

เขาคือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศแห่งอาร์ดัล

ชีวิตแปดปีในฐานะพนักงานขายโทรศัพท์ผ่านไปอย่างรวดเร็ว เขาจึงตื่นเต้นเพราะไม่นึกไม่ฝันมาก่อนเลยว่าจะประสบความสำเร็จได้ถึงขนาดนี้

“จองซินยงจาก KB มีเดียนะคะ ระบายพูดอะไรหน่อยค่ะ”

“อีโฮซานจากเรื่องข่าวเข้านี้ครับ จริงหรือเปล่าครับที่เกิดการปะทะกันที่จีน”

เมื่อเห็นนักข่าวยังคำถามใส่ไม่หยุด ซึ่งฮุนจึงหันไปขออนุญาตแพ็กงโดก่อนจะหยุดเดิน

เขายากลองทำมานานแล้ว

“ผมตอบคำถามแค่สามข้อเท่านั้นครับ”

สิ้นคำพูดของฮุน บรรดานักข่าวจึงแห่กันมาราวฝูงผึ้งแตกรังท่ามกลางสายตาดูจริงจั่งและคาดหวังอย่างแรงกล้าว่าจะได้รับเลือก เขาเข้าไปที่นักข่าวสาวสวยคนหนึ่ง

“อีฮียอนจากเจอุงมีเดียค่ะ คุณคงฮุนจินอยู่ไหน...”

“ท่านเป็นกษัตริย์แห่งอาร์ดัล เรียกคุณคงฮุนจินเฉยๆ มันก็ยังไม่อยู่ นะครับ”

ซึ่งฮุนพูดชัดขึ้นมารวมขมวดคิ้ว เธอจูงงเล็กน้อยก่อนพูดต่อ

“...กษัตริย์แห่งอาร์ดัลประทับอยู่ที่ไหนหรอคะ”

นี่เราอยู่ในประเทศที่ไม่มีกษัตริย์ปกครองนานเกินไปแล้วหรือเปล่านะ ไม่สิ ใครจะไปรู้ว่ายุคปัจจุบันนี้จะมีบุคคลที่เรียกตัวเองว่ากษัตริย์ของประเทศที่ก่อตั้งขึ้นใหม่ โดยไม่ใช่เชื้อพระวงศ์ที่สืบเชื้อสายมาตั้งแต่สมัยโบราณแบบนี้กันล่ะ

ไม่แปลกที่พวกเขาจะไม่คุ้นชิน

“อยู่ที่ดันเจียนครับ”

“หมายถึงอยู่ที่ดันเจียนในอเมริกาหรือคะ”

“ไม่ใช่ครับ”

คำตอบของซึงซุนทำให้บรรดานักข่าวตื่นตระหนก คังอูจินหายไป
ที่ไหนกัน ถึงได้มีเพียงกลุ่มของพวกเขาเท่านั้นที่เดินทางกลับมา

“ถ้าอย่างนั้นท่านมีกำหนดจะเดินทางกลับเมื่อไหร่คะ”

ซึงซุนหัวเราะเบาๆ

“ไม่ทราบสิครับ ท่านอาจจะกลับไปอาร์ดัลแล้วก็ได้ หรืออาจจะไป
หลังจากนี้ก็ได้อีกครับ”

“...?”

แค่นี้ก็คุ้มค่าแล้วที่ได้เห็นพวกนักข่าววงงวยกับคำพูดไร้สาระ ซึงซุน
หัวเราะเป็นบ้าเป็นหลังอยู่ในใจ

ความรู้สึกแบบนี้แหละใช่เลย

เวลามองไปที่อูจิน เขานึกอยากลองทำอะไรแบบนี้ตามมานานแค่ไหน
แล้วนะ

ซึงซุนพูดประโยคทิ้งท้ายอย่างไฉไล

“จบคำถามสามข้อแล้วนะครับ”

“ตะ...เดี๋ยวก่อนสิคะ ช่วยพูดอะไร...”

บรรดานักข่าวที่รู้สึกเสียดายพยายามวิ่งไปหาพวกเขาอีกครั้ง แต่ก็ถูก
เหล่านอดีตกর্তเข้ามาขวางไว้ทันที หลังล่ำลาคนจากกิลด์ KH เรียบร้อยแล้ว
ของถูกกับซึงซุนก็หันไปหัวเราะให้กันขณะขึ้นรถจากอาร์ดัลที่มารอรับ

“พี่ซึงซุน เมื่อก็เลียนแบบลูกพี่พี่ใหม่ครับ ผมจะตอบคำถามแค่
สามข้อเท่านั้นครับ”

ของถูกลียนแบบกระทั้งเสียงของเจ้าตัว ซึงซุนหัวเราะเขินๆ

“ฮ่าๆ ผมอยากลองทำมานานแล้วครับ”

“ว่าแต่ลูกพี่มาถึงอาร์ดัลแล้วจริงๆ หรือครับ”

“ไม่รู้สิครับ ถ้าท่านประธานว่าอย่างนั้นก็คงเป็นอย่างนั้นแหละครับ”

สำหรับชิงสุกที่ตอนนี้พูดได้สืบทอดภาษาเพราะอุจิน คำพูดของอีกฝ่ายถือเป็นคำขาด ต่อให้อุจินบอกว่าก่อนเมจุ¹ทำจากถั่วแดง เขาก็เต็มใจเชื่อตามนั้น

“ไปกันเถอะครับ เขาอาจจะไปถึงก่อนแล้วจริงๆก็ได้”

“ครับ”

รถที่ชิงสุกและชิงสุกนั่งมุ่งหน้าไปยังอาณาเขตของอาร์ดัล หรือก็คือบริเวณสถานีโซล ทางออกหมายเลข 1 นั่นเอง

หนึ่งวันก่อน

วันที่ที่พิชิตดันเจี้ยนในลอสแอนเจลิสซึ่งเป็นกำหนดการสุดท้ายสำเร็จ

[เลเวลอัป!]

เฮ้ย คราวนี้ก็เหลืออีกสอง

ขอแค่เลเวลอัปอีกเพียงสองครั้งเขาก็จะไปถึงเลเวล 80

ดันเจี้ยนบางแห่งมีความยากเกินจะเรียกว่าระดับ 6 ดาว มีดันเจี้ยนห้าแห่งที่มีมอนสเตอร์ระดับสูงเสียจนจะเรียกว่าระดับ 7 ดาวก็ไม่ผิด

ถ้าไม่ได้อุจินละก็ คงเกิดเหตุดันเจี้ยนเบรกระดับ 7 ดาวขึ้นเป็นครั้งแรกถึงห้าแห่งแน่ แม้กองทหารที่ประจำการอยู่อาจกำจัดเหล่ามอนสเตอร์ได้ แต่ความเสียหายที่เกิดขึ้นคงสาหัสทีเดียว

อันตรายแน่ถ้าหากสงครามยืดเยื้อ

คงไม่อาจหลีกเลี่ยงอันตรายได้หากโลกกลายเป็นสนามรบ ถ้าจะต้องสู้ก็ควรสู้ตั้งแต่อยู่นัดดันเจี้ยนก่อนที่จะเกิดดันเจี้ยนเบรก

แต่การจะทำอย่างนั้นได้ กำลังรบของผู้ปลูกพลังต้องแข็งแกร่งพอเสียก่อน ทว่าในความเป็นจริงระดับของผู้ปลูกพลังในโลกนี้ยังไม่สูงถึง

¹ ก่อนถั่วหมัก ทำจากถั่วเหลืองต้มที่นำมาตำแล้วปั้นเป็นก้อนสี่เหลี่ยมใหญ่หมักไว้ให้แห้งเพื่อใช้หมักเต้าเจี้ยว

ขนาดนั้น

ไม่นานนี้เพ็งจะมีผู้ปลูกพลังแรงก์ AA หรือระดับเจ็ดวงเวทเพียงแค
คนสองคนเท่านั้น

โลกต้องมีผู้ปลูกพลังมากกว่านี้เพื่อพิชิตดันเจี้ยนและกำจัดพวก
มอนสเตอร์ก่อนเกิดดันเจี้ยนเบรก...เพราะไม่มีทางที่อุจินจะเดินทางรอบโลก
เพื่อยับยั้งเหตุดันเจี้ยนเบรกไปได้ตลอด

สุดท้ายก็ต้องรวมหยุดยั้งหายนะไปด้วยกัน

เอาเถอะ สุดท้ายก็ต้องปล่อยไปละมั้ง

เขาต้องการคนอย่างซองกูที่เติบโตด้วยตัวเองได้แม้ไม่ต้องรดน้ำ
พรุนดินเหมือนหญ้าแพรก ไม่ใช่คนประเภทดอกไม้ในเรือนเพาะชำแต่
อย่างใด เขาแค่พาคคนที่ดูมีแวอย่างบลังก้ามาบ่มเพาะ ที่เหลืออีกฝ่ายจะต้อง
เรียนรู้และเติบโตเอง

การเอาแต่พึ่งพาอุจินถือเป็นเรื่องอันตราย คนเหล่านั้นจะต้องปกป้อง
ตัวเองให้ได้

การทำตัวเป็นผีเสื้อนั้นอันตรายเกินไป

พวกเขาพูดถึงอุจินราวกับเป็นผู้ช่วยให้รอด ซึ่งนั่นเป็นสัญญาณ
อันตรายอย่างชัดเจน

อุจินจึงจำเป็นต้องปล่อยให้พวกเขามีอิสระเพื่อจะได้รู้จักพึ่งพาตนเอง
แน่นอนว่าต้องขัดขวางไม่ให้โลกถูกทรวเนตกลืนกินโดยสมบูรณ์ด้วยเช่นกัน
ดังนั้นจึงต้องปรับวิธีการให้เหมาะสม

เหตุดันเจี้ยนเบรกที่นาน ๆ จะเกิดขึ้นสักครั้งถือเป็นวัฏขึ้นสำหรับ
พวกเขา อุจินมีหน้าที่กำจัดเฉพาะมอนสเตอร์ระดับสูงเท่านั้น

“กลับเกาหลีกันไปก่อนเลย”

“ครับ? แล้วลูกพี่ล่ะครับ”

“เดี๋ยวฉันตามไปเอง ล่วงหน้ากันไปก่อนเลย”

หากเกิดสงครามอาณาเขตขึ้น อุจินสามารถสร้างประมุขิตเพื่อไปยัง
อาณาเขตมิติได้ทันที

ไม่ว่าเขาจะอยู่ที่ไหนบนโลกก็สามารถเดินทางกลับสู่สถานีโอล ทางออก

หมายเลข 1 ซึ่งเป็นต้นเจียนของตัวเองได้เสมอ

อุจินเสียเวลาที่ต้องนั่งเครื่องบินข้ามมหาสมุทรแปซิฟิก อีกทั้งพอเสร็จสิ้นภารกิจเดินทางพิชิตต้นเจียนรอบโลก ระยะเวลาคุ้มครองของอาณาเขตมิติก็ใกล้ครบกำหนดสิ้นวันพอดี

อุจินแยกตัวจากกลุ่มแล้วเปิดประตูมิติทันที
วืงงง

ภาพโถงบัลลังก์แห่งอาณาเขตมิติอาร์ดัลปรากฏขึ้นตรงหน้าพร้อมอาการวิงเวียนที่คุ้นเคย

“นายท่านเจ้าข้าาา!”

ปีปีวืงมากอดเขา

“ไม่มีเรื่องอะไรใช่ไหม?”

“ไม่มีเจ้าคะ ตอนนี้อาณาเขตเริ่มมั่นใจเรื่องสงครามอาณาเขตมากขึ้นแล้วนะเจ้าคะ”

“หืม?”

“ข้าได้รับการตีพิเศษแบบด่วนจี๋มาเจ้าคะ”

“ตีพิเศษ? จากใคร?”

“เหะๆ ความลับเจ้าคะ!”

มีผู้ลี้ภัยที่รอบรู้เรื่องสงครามอาณาเขตเข้ามาในอาร์ดัลอย่างนั้นหรือ

อุจินเริ่มจากพิจารณาสถานการณ์ของอาณาเขตคร่าวๆ

“ประชากรเพิ่มขึ้นเยอะเลยนี่”

“เจ้าคะ คงเป็นเพราะข่าวลือว่าเราไม่เก็บภาษีตั้งถิ่นฐาน แต่ในทางกลับกัน เพราะเราไม่ได้เปิดต้นเจียน เลยทำให้ผู้ลี้ภัยที่มาตั้งถิ่นฐานส่วนใหญ่มีแต่พวกที่พลัดต่อสู้อยู่ไม่ได้เรื่องทั้งนั้นเจ้าคะ”

อุจินไม่เปิดสถานีโซล ทางออกหมายเลข 1 ซึ่งเป็นต้นเจียนเพียงหนึ่งเดียวของอาณาเขตมิติ

หากเปิดต้นเจียน เหล่าประชากรในอาณาเขตจะออกไปล่ามนุษย์โลก และหาปลัดสโตนผ่านช่องทางนั้น แต่เพราะทำเช่นนั้นไม่ได้ เหล่าผู้ลี้ภัยที่ขอบตึรันพันทางจึงมองข้ามที่นี้ไป

เหล่าผู้ลี้ภัยที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานส่วนใหญ่จึงเป็นผู้ที่เบื่อหน่ายกับการเดินทางอันยาวนานและผู้ที่มีนิสัยรักสงบ

แม้จะไม่เปิดต้นเจียน แต่รายได้จากปลัดสโตนก็เชื่อว่าจะเป็นศูนย์

ถึงจะไม่ได้มากมายนัก แต่เขาก็สามารถหาปลัดสโตนเล็กๆ น้อยๆ ได้ทั้งจากการเพาะปลูกพืชโลहितในอาณาเขตและการเลี้ยงหรือล่ามอนสเตอร์

“ตอนนี้เหลืออีกสองนาที่แล้วแฮะ”

“ฮ่าๆ คราวนี้ขำมันใจเจ้าค่ะ”

เขาหัวเราะเบาๆ กับท่าทางมั่นใจของบีบี หากชะงะก็จะได้รับระยะเวลาคุ้มครองสี่วัน

สงครามอาณาเขตใช้พลังของอาณาเขตเพื่อแข่งขันกันด้านกลยุทธ์

การประลองใช้พลังของเจ้าเมืองเพื่อแข่งขันกันในด้านพลังกำลัง

เงื่อนไขของทั้งสองอย่างนั้นไม่ต่างกัน ถ้าแพ้จะได้รับระยะเวลาคุ้มครองสิบสองวัน แต่ถ้าชนะจะได้เพียงสี่วันเท่านั้น

หากไปทำสงครามกับชั่วอำนาจอื่นในระหว่างนั้น โล่ป้องกันก็จะหายไป ยกเว้นกรณีที่ต้องการแก้แค้นหลังจากพ่ายแพ้มาเท่านั้น

วิธีที่ดีที่สุดคือการให้บีบีพ่ายแพ้และรับระยะเวลาคุ้มครองสิบสองวันนั้นมา จากนั้นก็ไปแก้แค้นแล้วชิงเอาพลังงานกับไอเท็มที่ถูกปล้นกลับคืนมา

“ถ้าเริ่มเร็วๆ ก็ดีสิเจ้าค่ะ”

เห็นท่าทางบีบีที่แสดงออกถึงความคาดหวังเต็มเปี่ยมแบบนั้นแล้ว อุจินก็จินตนาการถึงท่าทางจ้อยสนิทตอนพ่ายแพ้ออกทันที ถึงจะรู้สึกสงสาร แต่ก็ช่วยไม่ได้จริงๆ

อุจินเองก็ไม่ได้อยากทำสงครามอาณาเขตอันแสนน่าอึดอัดราวกับตัวเองถูกมัดมือมัดเท้าไว้อย่างนั้นซ้ำอีกครั้งเลยสักนิด

[สิ้นสุดระยะเวลาป้องกันแล้ว]

[รับสารทำท่าสงครามอาณาเขต หรือรับสารทำประลอง]

[สามารถปฏิเสธได้เพียง 3 ครั้ง หลังจากนั้นจะบังคับดำเนินการ]

อุจินนั่งรอบบัลลังก์ครู่หนึ่ง ไม่เข้าสารททำสงครามาณาเขตก็
กระหน่ำเข้ามาไม่ขาดสาย เขาจึงลุ่มเลือกหนึ่งในนั้นขึ้นมา

[สงครามาณาเขตกับบริวารเริ่มขึ้นแล้ว]

ทันใดนั้นขอบเขตการมองเห็นของอุจินที่นั่งอยู่บนบัลลังก์พลันกว้างขึ้น
เขามองเห็นพื้นที่ทั้งหมดของดินแดนอันกว้างขวางในคราวเดียว และ
สามารถดูการต่อสู้ของบีบีกับเจ้าเมืองฝ่ายตรงข้ามได้ทั้งหมด

ระหว่างนั้นอุจินก็เปิดดูข้อมูลของคู่ต่อสู้

“มนุษย์นี่นา”

แม้จะมีข้อมูลเกี่ยวกับเผ่าพันธุ์ของคู่ต่อสู้ แต่แน่นอนว่าเขาไม่อาจรู้
ได้เลยว่าอีกฝ่ายมีความสามารถแบบไหนหรือมีกำลังรบมากเพียงใด สิ่งที่
พอจะใช้วิเคราะห์ได้ก็คงมีแค่ประวัติการต่อสู้ละมั้ง

[สงครามาณาเขต ชนะ 102 แพ้ 542]

[การประลอง ชนะ 640 แพ้ 230]

“โฮ! น่าสนใจดีนี่”

ผลชนะการประลองมากกว่าสงครามาณาเขตแบบนี้เหมือนจะเป็น
สไตร์เดียวกันกับอุจิน

เจ้าเมืองแห่งมิติที่ไร้ความสามารถ ยิ่งเห็นประวัติการต่อสู้ของอีกฝ่าย
แล้วก็ยิ่งไม่มีเหตุผลให้ต้องหวาดกลัว เขาไม่กลัวความตายพรคั่นนั้นหรอก
ต่อให้ราชาเจ็ดสิบสองบัลลังก์โผล่มา เขาก็พร้อมแก้แค้นโดยไม่ลังเล

“บีบีด้านได้ดีเลยนี่นา”

ผ่านไปพักใหญ่สงครามก็ยังไม่จบลง อุจินจึงหันไปดูแผนที่

“โฮ...”

สีหน้าของเขาดูแปลกไป รวกับจะยิ้มก็ไม่ใช่ จะร้องไห้ก็ไม่เชิง

นี่ได้รับการตีพิเศษจากปรมาจารย์มาจริง ๆ เหนือ

สถานการณ์ในสนามรบเริ่มดำเนินไปอย่างแปลกประหลาด
เริ่มจากหน่วยจู่โจมออร์กไรเดอร์ที่นำโดยบีบีบุกโจมตีกองทัพอของ
ฝ่ายตรงข้าม จากนั้นสถานการณ์ก็พลิกผันทันที แผนผังกลยุทธ์ของบีบี
วางขึ้นไปถึงตำแหน่งรังไวเวอร์น จึงสามารถยึดฐานของศัตรูได้อย่างรวดเร็ว

[ท่านชนะในสงครามอาณาเขต]

[ท่านได้รับพลังงาน 10,000 หน่วยเป็นรางวัลจากการทำสงคราม
อาณาเขต]

[สามารถดำเนินการตามสิทธิ์ของผู้ชนะ]

[กรุณาเลือกระหว่างปล้นคลังหรือปล้นอาณาเขต]

“ฮะ?”

อุจินอุทานออกมาอย่างเหลือเชื่อขณะหันไปมองบีบี เธอลุกจากเก้าอี้
ผู้บัญชาการแล้วหันมาชูสองนิ้วพร้อมยิ้มแฉ่ง

“อีๆๆ นายท่านจะให้ข้าหนึ่งหมื่นหน่วยใช่ไหมเจ้าคะ”

“อะ...อืม นี่เธอเรียนมาจากใครกันเนี่ย”

“ความลับเจ้าค่ะ อีๆๆ”

“แหมมินใช่ไหม”

“เฮือก!”

เมื่อเห็นบีบีสะดุ้งเฮือก อุจินก็รู้ได้ทันทีว่าการคาดเดาของเขานั้นถูกต้อง
ที่ว่าทำไมการปั่นกองกำลังทหารถึงดูคุ่นๆ

นี่เป็นลักษณะเฉพาะของคนเกาหลิหรือเปล่าเนะ

ถึงจะเป็นแค่นักเรียน ม.ปลาย แต่ก็อาจมีฝีมือเข้าชั้นโปรเพลเยอร์
ระดับชาติได้ไม่ใช่หรอ ถึงแม้แหมมินที่ตั้งใจเรียนอย่างเอาเป็นเอาตายคงไม่ได้
มีเวลาเฟลิตเฟลนไปกับการเล่นเกมมากนัก แต่ฝีมือย่อมดีกว่าบีบีแน่นอน

แสดงว่าอีกฝ่ายเข้าใจพื้นฐานของเกมแนวกลยุทธ์

“แหะๆ ข้าทำสงครามจำลองกับแหมมินตลอดเลยเจ้าค่ะ”

เท่ากับว่าตลอดสามวันที่อุจินใช้เวลาอยู่ที่โลก บีบีก็ฝึกฝนอยู่ใน

อาณาเขตมิติเป็นเวลาสิบสองวัน

“ถึงข้าจะยังไม่เก่งเท่าแจมิน แต่ถ้าฝึกอีกสักหน่อยก็น่าจะชนะเขาได้ในเร็ว ๆ นี้แหละเจ้าคะ”

“อืม...ต่อไปให้แจมินทำแทนก็น่าจะได้สินะ”

ถึงอย่างไรสงครามอาณาเขตก็ไม่ได้สำคัญขนาดนั้น เขาไม่สนหรอกว่าใครจะเป็นตัวแทนทำสงคราม

“ไม่ได้นะเจ้าคะ! พลังงานของข้า!”

ในระหว่างที่บีกำลังเถียงอุจินอยู่นั้น หน้าต่างแจ้งเตือนก็ปรากฏขึ้น

[ลุ่มเลือก ดำเนินการปล้นอาณาเขตตามสิทธิ์ของผู้ชนะ]

[ชิงป้อมปราการของริอาได้ 7%]

[ยึดบลัดสโตน 850 ก้อน]

[ยึดสิ่งปลูกสร้าง กิลด์ทหารรับจ้าง และห้องทดลองก๊อบลิน]

[ประชากรในอาณาเขต มนุษย์ 14 คน ก๊อบลิน 3 ตน เอลฟ์ 1 ตน

ถูกจับเป็นเชลย]

“อืม คราวหน้าฉันจะลองเลือกระหว่างเธอกับแจมินดูแล้วกัน”

“ฮิ ข้าจะแข่งแจมินให้ได้เลยเจ้าคะ”

อุจินรับคำประกาศอันเด็ดเดี่ยวของบีไปแล้วจึงเริ่มจัดการอาณาเขต

ชัยชนะทำให้เขาได้รับระยะเวลาคุ้มครองสี่วัน ซึ่งเท่ากับเพียงหนึ่งวันตามเวลาของโลกจริง แม้จะน่าเสียดาย แต่เขาก็ไม่ได้สูญเสียอะไร จึงถือว่าไม่เลวร้ายนัก

สิ่งที่อุจินต้องการคือระยะเวลาล่าเพื่ออัปเลเวล

ที่ต้องทำก็แค่เข้าอาณาเขตมิติทุกวันวันละหน แล้วรับสารทำทำสงครามอาณาเขต เอาเถอะ ถึงแพ้สงครามอาณาเขต เขาก็ยังมีวิธีอย่างชนะการประลองแล้วใช้การสำเร็จโทษของผู้ล้างแค้นเอาไอเท็มที่เสียไปคืนมาได้อยู่ดี

[ริอาส่งสารทำประลอง]

[ดำเนินการการแก้แค้นของผู้ป่วยแพ้ บังคับเข้าร่วมการทดลอง]

“อะไรของมัน”

คงเป็นเจ้าของที่มั่นใจในการทดลองเหมือนกับอุจิน

[ท่านถูกอัญเชิญมายังสนามรบ “พื้นที่กว้าง”]

[หากชนะจะได้รับสิทธิ์ของผู้ชนะ และสามารถดำเนินการสำเร็จโทษ เพื่อเป็นการล้างแค้น]

[หากผู้ป่วยจะต้องประสบกับความตาย และจะฟื้นคืนชีพได้ในอีก 12 วัน]

อุจินถูกอัญเชิญมายังพื้นที่กว้างอันแว้งว้างที่ลมพัดฝุ่นปลิวว่อน เมื่อมองไปยังเบื้องหน้าก็พบสาวสวยผมแดงยืนอยู่พร้อมสีหน้าโกรธจัด

ป็น?

อุจินเอียงศีรษะด้วยความสงสัยเมื่อเห็นอาวุธในมือเธอ แม้รูปร่างจะต่างจากปืนที่ใช้กันบนโลก แต่ก็ดูคล้ายกับปืนอย่างเห็นได้ชัด

เธอเห็นดาบเล่มบาง ๆ ไร้อายุ แต่อาวุธหลักเหมือนจะเป็นปืนพกที่เหน็บไว้ตรงสายรัดต้นขาและปืนยาวที่ถืออยู่ในมือ

“ซี นี่ข้าแพ้ให้แก่เจ้าเมืองมือใหม่จ้ะเธอ แถมยังเป็นมนุษย์อีกด้วย”

“...”

อุจินมองริอานิ่ง ๆ โดยไม่ได้ตอบคำพูดของเธอแต่อย่างใด ตัวเองก็เป็นมนุษย์แท้ ๆ แต่ดันพูดจาวงั้นออกมาหน้าตาเฉย

“ดาวโลกเธอ เจ้ามาจากที่ที่ฮ็อตที่สุดในช่วงนี้เลยนะเนี่ย ชื่อคังอุจินจ้ะเธอ ไม่คิดจะหักทลายกันหน่อยหรือไง”

อุจินขมวดคิ้วเมื่อได้ยินคำพูดของริอานิ่ง

“อะไรกัน เป็นมนุษย์เหมือนกันแท้ ๆ ไม่เย็นชาไปหน่อยหรือไง”

ริอานิ่งปืนยาวพิงตัวไว้ก่อนหยิบบุหรีในกระเป๋าขึ้นมาจุดไฟ

ฟู่บ

เปลวไฟลุกโชนออกมาจากปลายนิ้ว เธอใช้ได้ทั้งปืนและดาบ แถม
ยังมีความสามารถด้านเวทมนตร์อีกด้วย อุจินจึงยืนกอดอกดูพฤติกรรม
ของเธอต่ออีกหน่อย

“แกวางแผนจะทำอะไร”

“เห...ไม่ใช่พวกไก่อ่อนสินะเนีย”

เธอพนควันหูหรือออกมา แล้วพูดต่อ

“ต่อไปเราคงได้เจอกันอีกบ่อยๆ เพราะงั้นมาสนทนกันไว้เถอะ”

“เดี๋ยวก็ตายอยู่แล้ว ทำไมต้องสนทนกันไว้ด้วย”

อุจินหัวเราะ หากเจอกันในสงครามอาณาเขต ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเป็น
ศัตรูกันอยู่แล้ว เขาไม่มีทั้งเหตุผลหรืองานอดิเรกอย่างการทำตัวสนิทสนม
กับคนที่ตัวเองต้องฆ่า ทว่ารีอากลับหัวเราะคิกคักเหมือนมีอะไรตลกนักหนา

“อา ดูออกเลยว่าเจ้าเป็นเจ้าเมืองมือใหม่จริงๆ ฮ่าๆ โลกเป็นยังไง
บ้างละ คุ่มค่าพอให้ไปล่าไหม ข้าลองเอาชิ้นส่วนมิติที่เหลือไปเชื่อมต่อดูดี
ไหมนะ”

“ไม่ทำอย่างนั้นน่าจะดีกว่านะ”

ใบหน้ารีอากปรกฏรอยยิ้มกว้างยิ่งขึ้นเมื่อได้ยินคำพูดของอุจิน

“โฮ่ อะไรเนีย เจ้าเป็นผู้พิทักษ์ดาวเคราะห์อะไรเทือกนั้นนั่นสิ”

ไม่ว่าใครก็อยากปกป้องดาวบ้านเกิดของตนเองทั้งนั้น แถมโลกยังเป็น
พื้นที่บริสุทธิ์ที่ยังไม่มีเจ้าเมืองแห่งมิติคนไหนปกครองไว้ด้วย

“ยอมแพ้เถอะ เจ้าปกป้องไม่ได้หรอก”

“...?”

“พี่สาวคนนี้ขอเตือนเลยว่ามันเป็นความพยายามที่สูญเปล่า”

คำพูดของรีอากทำให้อุจินเผยสีหน้าเคร่งขรึม ทว่าหญิงสาวตรงหน้า
กลับไม่ได้สนใจแต่อย่างใด เธอทำเพียงอัดนูหรือเข้าปอด แล้วโยนมันลงพื้น

“ฮู...งั้นมาเริ่มกันเลยไหม”

รีอากหยิบปืนยาวที่พึ่งตัวอยู่ขึ้นมา ปากกระบอกปืนตะบดขยี้กันนูหรือ
ที่พึ่งโยนทิ้ง เธอยกยิ้มมุมปากขณะมองไปยังอุจิน

“เป็นเพราะเจ้ายังใส่ชื่อเกินไปหรือเปล่าเนะ ถึงได้นั่งรอให้ข้าบรรจ

กระสุนอย่างว่าๆอยู่ที่นี่”

“...”

อุจินเพิ่งตระหนักเอาป่านนี้ว่าอะไรคือสาเหตุที่หญิงสาวถึงได้พูดมากแบบนั้น

ไม่ใช่เพราะว่าไม่ได้เจอเจ้าเมืองแห่งมิดิตที่เป็นมนุษย์เหมือนกันมานาน และไม่ใช่ว่าเพราะความสงสัยเกี่ยวกับโลกด้วย เธอเพียงแค่ซื้อเวลาเพื่อเตรียมตัวต่อสู้นั่น

เพราะเขายอมปล่อยเลยตามเลย จึงไม่แปลกที่อีกฝ่ายจะคิดว่าเขาไร้ชื่อ

แก๊ริก

เธอยกปืนไรเฟิลขึ้นเล็งไปที่อุจิน ถึงกระนั้นเขาก็ยังยืนนิ่งไม่ขยับ
“อะไรเนี่ย นัมันไร้ชื่อ ชื่อบ๊อ หรือจะทำอวดดีกันแน่นะ”

ปัง!

สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากเสียงปืนดังลั่นนั้นน่าตกตะลึงไม่น้อย

เพราะสิ่งที่พุ่งออกมาจากปากกระบอกปืนไม่ใช่กระสุน แต่เป็นควัน
ควันก่อตัวขยายใหญ่ขึ้นราวกลุ่มเมฆ ทำให้ทัศนวิสัยพร่ามัวจนมอง
ไม่เห็นข้างหน้าแม้จะอยู่ห่างกันเพียงนิ้วเดียว หน้าซุ้มนาอามีพิชแฟงอยู่ด้วย
จึงทำให้เขารู้สึกสับสนร้อนที่ผิวหนังและเคลื่อนไหวได้ช้าลง

“ฮ่าๆ ถึงตอนทำสงครามอาณาเขตฝีมือจะพอไปวัดไปวา แต่ในการ
ประลองนี่ดูไม่ได้เรื่องเอาซะเลย ยอมแพ้ไวไปไหม”

อุจินถูกควันบดบังจนไม่อาจบอกได้ว่ารีอาอยู่ตรงไหนกันแน่ เขาได้ยิน
เสียงของเธอดังมาจากทุกทิศทาง รู้สึกราวประสาทการมองเห็นและการได้ยิน
ถูกรบกวน

“ใครว่าฉันยอมแพ้ไม่ทราบ”

“หึๆ ตราบใดที่เมฆามรณะยังแผ่ขยาย เจ้าไม่มีทางเอาชนะข้าได้
หรอก”

เสียงของเธอสะท้อนก้อง พร้อมกันนั้นก็ลั่นไกเป็นอีกครั้ง

ปัง!

แก๊ว!

อุจินสกัดกระสุนนั้นด้วยไม้เท้าเหล็กกล้าที่หยิบออกมาตอบโต้โดย
สัญชาตญาณ จากนั้นก็ได้ยินริอาเอ่ยขึ้นอีกครั้งเหมือนกำลังสนุก

“คิดว่าจะสกัดกันไว้ได้จนถึงเมื่อไหร่กัน รู้สึกเหมือนกำลังสู้กับคน
เป็นสิบเลยไหมล่ะ”

เธอซ่อนตัวในเมฆามรณะและโจมตีด้วยการก่อวินาศกรรมจากรอบทิศ เพื่อ
สร้างความเสียหายสะสมทีละน้อยจนฝ่ายตรงข้ามถึงแก่ความตายในที่สุด

เมฆามรณะเป็นทักษะพิฆาตที่เมื่อยิงออกไปครั้งหนึ่งแล้วทำให้ริอา
มีโอกาสชนะเกือบเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ สมกับที่ใช้เวลาในการบรรจุกระสุน
ค่อนข้างนาน

“เหมือนกำลังสู้กับคนเป็นสิบนั่นหรอ..”

อุจินเบี่ยงหลบและสกัดดาบของริอาที่พุ่งเข้ามาอย่างกะทันหันเอาไว้ได้
หญิงสาวเผยตัวให้เห็นแวบหนึ่ง และทันทีที่เธอถอยหลังไปก็ถูกกลุ่มควัน
บดบังจนไม่เห็นหัว

“น่าสนุกแฮะ”

อุจินอัญเชิญเหล่าเดธไนต์ออกมา

ฟื๊

ควันสีดำก่อตัวขึ้นพร้อมกันก่อนเหล่าเดธไนต์จะปรากฏตัวออกมา
อย่างต่อเนื่อง ทว่าพวกเขาต่างถูกกลุ่มควันบดบังจนมองไม่เห็น แต่กระนั้น
อุจินก็ยังสัมผัสได้ว่าแต่ละตนอยู่ตรงไหน

“งั้นอย่าให้เป็นแค่ความรู้สึกเลย มาลองสู้กับคนสิบคนจริง ๆ ดูซะสิ”

“เฮอะ! ข้าจะกำจัดเรียงตัวให้ดู”

ข้อมูลของฝ่ายตรงข้ามมีน้อยเกินไป เธอจึงคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะเป็น
สายอัญเชิญ น้ำเสียงดูหมิ่นของริอาทำให้อุจินยิ้มกว้าง

รอยยิ้มนั้นดูชั่วร้ายอย่างบอกไม่ถูก

“ถ้าเป็นสิบยังไม่พอ งั้นเอาเป็นร้อยดีไหม ไม่สิ เป็นพันเลยดีไหมล่ะ”

เหล่าเดธไนต์ได้ยินคำสั่งของอุจินจึงเรียกทหารโครงกระดุกใต้บัญชา
ของตนออกมาทั้งหมด

“อะ...อะไรกัน”

เขาได้ยินน้ำเสียงที่แสดงถึงความตื่นตระหนกของริอา จากนั้นจึง
สั่งการกองทัพอากาศที่อัญเชิญออกมาท่ามกลางพลังของเมฆามรณะที่ปกคลุม
ไปทั่ว

“ไปจับยานั้นมา”

“ขอพรแห่งความตายจงบังเกิดแก่ศัตรูขององค์ราชา!”

เสียงของเหล่าเดรไนต์ที่บุกเข้าไปไล่ต้อนเป้าหมายดังอยู่ครู่หนึ่ง ก่อน
กลุ่มควันจะค่อยๆ จางหายไป

“ฮือ...”

หอกของเหล่าเดรไนต์แทงเข้าไปตามจุดต่างๆ บนร่างกายของหญิงสาว
ทำให้เธออยู่ในท่าทางกึ่งยืนกึ่งคุกเข่า จากนั้นอูจินก็เดินเข้าไปหาริอา

“คำเตือนนั้นหรือ”

“...”

อูจินเปลี่ยนไม้เท้าเหล็กกล้าให้กลายเป็นขวาน

“เอาตัวเองให้รอดก่อนเถอะ”

ฉับ!

ขวานของอูจินจามเข้าไปที่ศีรษะของริอา

มนุษย์ด้วยกัน? ผู้พิทักษ์โลก? เพราะเคยลองมาแล้วก็เลยมารู้ดีอย่างนั้น
หรือ

เจ้าเมืองแห่งมิติแสนกระจองอ๋อนี่กล้าดีมาจากไหนถึงได้มาชี้แนะเขา...

[ท่านชนะการประลอง]

[การแก้แค้นของริอาประสบความสำเร็จล้มเหลว ดำเนินการตามสิทธิ์ของ
ผู้ชนะ]

[กรุณาเลือกระหว่างปล้นคลังหรือปล้นอาณาจักร]

อูจินเลือกปล้นคลัง ไอเท็มที่อยู่ในคลังของริอาไหลผ่านตาไปอย่าง
รวดเร็ว ก่อนไอเท็มจำนวนหนึ่งจะถูกสุ่มเลือกขึ้นมา ไอเท็มชิ้นหนึ่งในนั้น

ทำให้เขาตาโต

[รองเท้าบูตของสเกีย]

รองเท้าบูตของสเกีย เทพแห่งการผจญภัย

“โชคดียะมัดเลย์นะเนีย”

ไอเทมนี้เป็นรองเท้าที่ดีมากอยู่แล้วก็จริง แต่เหตุผลที่มันเป็นไอเทมจำเป็นสำหรับอุจิ้นก็เพราะมันเป็นวัตถุดิบในการสร้าง ‘ยาตราแห่งแตรซ’ ซึ่งเป็นหนึ่งในเซตไอเทมของแตรซเช่นกัน

วัตถุดิบอื่นๆ อาจารย์รวบรวมจากที่ไหนก็ได้ แต่ไอเทมบางอย่างหาได้จากอาร์เฟนเท่านั้น และหนึ่งในนั้นคือรองเท้าบูตของสเกีย

เพราะเทพแห่งการผจญภัย สเกีย เป็นหนึ่งในเทพเจ้าของอาร์เฟน

จริงอยู่ที่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็จะมุ่งหน้าไปยังอาร์เฟนอยู่แล้ว แต่เขาอาจได้ไอเทมชิ้นหนึ่งมาครองก่อนหน้านี้ก็เป็นได้

“เดี๋ยวนะ...ถ้าทำสงครามอาณาเขตเก่งละก็ อาจจะง่ายกว่าที่คิดก็ได้”

ถ้าเดินหน้าต่อก็จะทำสงครามอาณาเขตได้เรื่อยๆ หากชนะติดต่อกันแล้วได้พลังงานมาซื้อไอเทมที่เป็นวัตถุดิบละก็...

ร้านค้าที่อุจิ้นใช้งานได้มีสองอย่าง

ร้านค้าพลังงานและร้านค้ามิติ

อุจิ้นสามารถรวบรวมพอยต์พลังงานได้จากการล่า ส่วนพลังงานในอาณาเขตมิติจะรวบรวมได้จากเหล่าประชากรภายในอาณาเขต

“แฉมินจะทำอะไรอยู่นะ”

อุจิ้นหัวเราะอย่างอารมณ์ดีขณะจัดการไอเทมที่ปล้นมา จากนั้นจึงเดินออกจากปราสาท

ทำไว้นั้นแฉมินถึงได้ดูน่ารักน่าเอ็นดูขึ้นมาขนาดนั้นะ

[ท่านพ่ายแพ้การประลอง การแก้แค้นประสบความสำเร็จแล้ว]

[ท่านจะฟื้นคืนชีพอีกครั้งในอีก 12 วันให้หลัง]

สติค่อย ๆ เลื่อนราง

ความตายไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรขนาดนั้น เพราะเธอประสบกับมัน
มาเป็นร้อย ๆ รอบแล้ว ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีความที่เธอจะคุ้นชินหรือจะรู้สึก
เพลิดเพลินไปกับมันเลยสักนิด

ความหวาดกลัวต่อความตายและความเครียดถึงขีดสุดแสดงออกมา
ผ่านโหระ

ไอสาร์เลวนั้น!

มีข่าวลือแพร่สะพัดในหมู่เจ้าเมืองแห่งมิติว่าริอาเป็น ‘หมาบ้า’
เธอโปรดปรานการประลองมากกว่าสงครามอาณาเขต ดังนั้นหาก
พ่ายแพ้จากสงครามอาณาเขตก็จะร่อนสารทำประลองเพื่อแก้แค้นทันที

ถ้าแพ้จากสงครามอาณาเขตก็จะทำประลองจนกว่าจะชนะ

นี่จึงเป็นช่วงเวลาที่เธอกำหนดเป้าหมายถัดไป

ดาวโลกรันแหรอ คอยดูเถอะ

การพิทักษ์โลกเป็นการกระทำที่เปล่าประโยชน์สิ้นดี

ที่สุดแล้วสิ่งที่จะสามารถปกป้องเอาไว้ได้ก็มีเพียงอาณาเขตมิติเท่านั้น
ดาวเคราะห์บ้านเกิดพรรคนั้นเตรียมฝังเอาไว้ในความทรงจำได้เลย

เหมือนอย่างทุกที สาเหตุที่บ้านเกิดเมืองนอนถูกทำลายไม่ใช่เป็นเพราะ
เหล่าผู้รุกรานแต่อย่างใด

หากแต่เกิดขึ้นจากบุคคลภายในทั้งนั้น...

โลกคือเรือที่กำลังจมดิ่ง

การจะซ่อมเรือเพื่อเอาชีวิตรอดเป็นเรื่องบ้าบอที่สุด ไม่ว่าใครก็ต้อง
หาหนทางเอาตัวรอดของตัวเองกันทั้งนั้น

ไม่ว่าจะว่ายน้ำหนีหรือจะอาศัยเรือของผู้รุกรานที่เป็นตัวการทำให้เรือ
ของตนจมลงก็ตาม...

สติของริอาพร่าเลื่อนไปพร้อมกับความว่างเปล่าอันมืดมิดเข้าโอบล้อม
ร่างกายเธอโดยสมบูรณ์

60

งานคืนสู่เหย้าสี่เลือด

อาณาเขตบิตอาร์ดัลพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ ในทุก ๆ วัน

เมื่อรวมดินแดนที่ชิงมาจากริอาเข้าไปด้วย ขนาดพื้นที่โดยรวมของอาร์ดัลก็กว้างขึ้นราวสิบเปอร์เซ็นต์ และยังมีกิลด์ทหารรับจ้างและห้องทดลองก็อบลินเพิ่มเข้ามาด้วย

หากออกมาจากปราสาทของอุจินที่ตั้งอยู่บนยอดเขาก็จะเจอถนนที่เชื่อมต่อไปยังย่านการค้าได้ทันที

ถนนที่มีร้านค้าค่อนข้างคับคือนั่น แม้จะไม่ได้พลุกพล่านมากนัก แต่ก็ดูมีชีวิตชีวาเพราะผู้คนสัญจรไปมาอยู่ตลอดเวลา

พลังงานของอาณาเขตค่อย ๆ เพิ่มขึ้นแม้อาศัยเพียงรายได้จากการค้าขาย

เมื่อเดินไปตามถนนจะเห็นบ้านของประชากรในอาณาเขตตั้งเรียงราย และหากเดินไปตามเส้นทางที่ทอดไปยังภูเข่อีกหน่อย ก็将与กับสิ่งปลูกสร้างทางการทหารอีกหลายแห่ง รวมถึงบ้านเรือนของเหล่าผู้ลี้ภัยที่รับเข้ามาซึ่งกำลังก่อสร้างอยู่รอบ ๆ อีกด้วย

อุจินชะงักท่าขณะเดินผ่านร้านกาแฟ

ไม่จำเป็นต้องไปหาเจมินถึงบ้านแล้วละ

“อ้าว? นายมาทำอะไรที่นี่นะ”

อุจินเอียงศีรษะมองอีกฝ่ายที่นั่งอยู่ตรงระเบียงหน้าร้านกาแฟ

“พี่ มาแล้วเหอครับ”

อุจินนั่งลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามแจมิน เมื่อมองเข้าไปด้านในร้านแค
ผาดเดียวก็เห็นว่าตกแต่งได้ทันสมัยยิ่งกว่าร้านเหล้าที่เหล่าเตรไนต์ไป
สูมหักกันเล่นไฟเมื่อเร็ว ๆ นี้เสียอีก

ถ้าจะมีใครที่โยยหาความทันสมัยแบบนี้ล่ะก็...

“นายเป็นคนแต่งร้านหรอ”

“ครับ ผมช่วยแม่บ้านบีบีเลือกของนะครับ ดูแล้วคงมีดาวเคราะห์
ที่มีสไลด์คล้ายกับโลกอยู่หลายแห่งเลยนะครับ”

อาคารสิ่งปลูกสร้างที่สามารถซื้อได้จากร้านค้ามิติมีนับพันนับหมื่น
รูปแบบ แต่ไม่รู้ว่เพราะอะไรถึงมีเพียงร้านค้าผลงานที่มีสิ่งของจากโลก
อยู่มากมายหลายหลาก ในขณะที่ร้านค้ามิติกลับมีแค่สิ่งของจากดาวอื่น
ที่คล้ายคลึงกับโลกเท่านั้น

จะเกี่ยวกับการที่ยังไม่ถูกชิงโครไนซ์โดยสมบูรณ์หรือเปล่านะ

ระหว่างโลกกับมิติอื่นยังมีความต่างของเวลาอยู่ที่สี่เท่า

ต้องใช้เวลาสามสิบวันในการเชื่อมต่อกับดาวจากอุผ่านเสาแห่งเนเซีย
ที่อุจินครอบครองอยู่ หากจะเชื่อมต่อกับดันเจี้ยนของโลกสักแห่งก็จำเป็น
ต้องใช้เวลาถึงหนึ่งร้อยยี่สิบวัน

ระหว่างดาวจากกับดันเจี้ยนนั้นเวลาเดินเร็วเท่ากัน แต่ระหว่างโลก
กับดันเจี้ยนยังคงมีความต่างเป็นสี่เท่าดังเดิม

อุจินมองกาแฟที่แจมินกำลังดื่มอยู่

“รสคล้าย ๆ กันไหม ที่นี้นะ”

เขายกมือข้างหนึ่งขึ้นเรียกพนักงานที่อยู่ด้านในร้าน หญิงสาวเฝ้า
มนุษย์อสูรที่มีหูแมวคนหนึ่งเดินเข้ามาหาก่อนจะสะดุ้งโหยงแล้วรีบก้มหน้าลง
ทันทีที่เห็นหน้าอุจิน

“ขอแสดงความเคารพต่อท่านเจ้าเมืองเจ้าค่ะ”

“อืม เอาอันนั้นให้ฉันแก้วหนึ่งสิ”

“หะ...ท่านจะดื่มสิ่งนั้นหรือเจ้าค่ะ”

“หืม? มันคืออะไรละนั่น”

อุจินหันไปหาแจมิน เจ้าตัวหัวเราะแหะ ๆ อย่างกระอักกระอ่วน

“เลียดนะครับ”

“เลียด?”

“ครับ ผมลองตีหมาหลายอย่างแล้ว แต่เลียดมนุษย์อ่อนโยนที่สุดเลยครับ ผมไม่กล้าพอจะทำร้ายใครด้วยตัวเอง...อีกอย่างที่นี่ก็ขายถูกด้วยนะครับ”

“...ขายทุกอย่างจริงๆ ด้วยแฮะ งั้นฉันขอกาแฟได้ไหม”

“เจ้าคะ ท่านเจ้าเมือง”

สาวน้อยเผ่ามนุษย์อสูรสวมชุดพนักงานเสิร์ฟจับใบระบายดูน่ารักกลับเข้าไปในบ้านหลังรับออเดอร์เสร็จ

บริเวณระเบียงหน้าร้านจัดวางโต๊ะเอาไว้เป็นจุดๆ จึงเป็นตำแหน่งที่เหมาะสมกับการนั่งดูผู้คนสัญจรไปมาตามถนน

“แปลกมากเลยนะครับ”

การออกมานั่งร้านกาแฟและมองดูถนนที่เต็มไปด้วยบรรยากาศอันสงบสุขนับเป็นหนึ่งในกิจวัตรประจำวันของแจมินในช่วงนี้

แม้ตอนแรกจะมีคนอยู่น้อยมาก แต่ตอนนี้ประชากรในอาณาเขตที่ไม่ใช่กองกำลังทหารก็ไปเกินสี่ร้อยคนแล้ว

“อะไรแปลก”

“แปลกที่มีโลกแบบนี้อยู่ได้ยังไงกันนะครับ”

อุจินเอนตัวพิงพนักเก้าอี้แล้วมองไปที่ถนน มองเห็นเผ่ามนุษย์อสูรที่อย่างน้อยก็ยังมีรูปลักษณะของมนุษย์อยู่บ้างเดินไปมา นานๆ ที่ถึงจะเห็นพวกออร์คและโอรลล์ตัวใหญ่เดินอยู่บนถนน รวมถึงเผ่านกาทิ์ร่างกายท่อนล่างเป็นงูขนาดใหญ่ด้วยเช่นกัน

“รู้สึกเหมือนได้มางานฮาลโลวีนที่ต่างประเทศเลยครับ แล้วก็เหมือนกองถ่ายภาพยนตร์ด้วยครับ”

“อืม...”

อุจินมองแจมินนิ่ง ใบหน้านั้นชัดเจนว่าก่อนหน้านี้ที่เจอกัน ลักษณะเหมือนพวกซีโรอย่างไรวางนั้น แต่บรรยากาศรอบตัวกลับสดใสขึ้นมาก

“คงพออยู่ได้แล้วใช่ไหม”

“ผมน่าจะปรับตัวได้แล้วละมังครับ”

อุจินหัวเราะเบาๆ แจมินพูดถูก ทุกคนต่างต้องปรับตัวกันทั้งนั้น

“แล้วนายจะไปเจอพี่สาวเมื่อไหร่”

“ผมกะว่าถ้าพี่มาแล้วจะถามอยู่พอดีเลยครับ จะกลับไปทีโลกได้
ยังไงเธอครับ”

“ถ้าบอกบีบี ยายนั้นจะเปิดประตูมิติออกไปทางออกหมายเลข 1
ของสถานี่โซลให้ อยากไปเมื่อไหร่ก็บอกได้เลย”

“เฮ้อ...คงต้องซื้อแว่นกันแดดสักอันแล้วสินะครับ”

อุจินอดหัวเราะไม่ได้

ในอาณาเขตมิติที่กลางวันกลางคืนไม่มีความหมาย แจมินจะใช้ชีวิต
อย่างไรนั้นไม่สำคัญ แต่อีกฝ่ายไม่อาจเผชิญกับดวงอาทิตย์ที่โลกได้เด็ดขาด
เพราะผิวของเขาจะถูกเผาจนสลายไป

“ว่าแต่นายทำสงครามอาณาเขตได้ยังไงนะ เหมือนจะเวิร์กน่าดูเลยนะ”

“ผมเคยเล่นเกมมาบ้างนะครับ แต่ตั้งแต่ขึ้น ม.ปลายปีสามก็ไม่ได้เล่น
อีกเลย”

“ถ้าเบื่อกๆ นายลองมาทำสงครามอาณาเขตแทนฉันดูไหมล่ะ”

“ผมเธอครับ”

“ใช่”

“ใช้โปรเพลเยอร์ไม่ดีกว่าเธอครับ”

“แบบนั้นก็ได้อยู่หรอก แต่จะเชื่อมือได้ไหมล่ะ”

“ครับ?”

ไม่มีโปรเพลเยอร์อยู่ในบรรดาผู้บลูฟพลังที่เข้าออกดันเจี้ยนได้แม้แต่
คนเดียวเลยนั่นเธอ

“ถึงแม้ไม่ใช่ไรหรอก แพ้ชนะไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร”

เพราะเป้าหมายของอุจินไม่ใช่การเลื่อนอันดับแต่อย่างใด

“หืม งั้นเธอครับ ถ้าอย่างนั้นผมก็โอเคเหมือนกันครับ เท่าที่ฟังมา
จากแม่บ้านบีบี ถ้าชนะพี่จะให้พลังงานด้วยนี่ครับ มาอวดให้ผมฟังใหญ่เลย”

“...อืม เดี๋ยวให้ก็ได้”

บางทีบีบีอาจจะทำเพราะอยากได้พลังงานก็ได้ ถ้าชนะก็ดีไป แต่ถึงแพ้ก็เอาทุนคืนด้วยการแก้แค้นได้อยู่แล้ว...

“สงครามอาณาเขตครั้งถัดไปจะมีขึ้นในอีกสัปดาห์ข้างหน้า น่าจะออกไปใช้เวลาที่โลกได้วันหนึ่งนะ อยากไปเจอพี่สาวไหมล่ะ”

“ครับ แบบนั้นก็ครับ”

แจมินหยิบแก้วบนโต๊ะขึ้นมาดื่มเลือดที่เหลือ ริมฝีปากของเขาเปื้อนเลือดสีแดงฉาน

แจมินแลบลิ้นเลียด้วยความเสียดาย

“ฮ่า...”

ท่าทางเขาเหมือนกำลังพยายามวางตัวสุ่ม แต่แวตาสั้นไหวอย่างรุนแรงราวกับระงับความเปรมปรีดิ์เมื่อเลือดเข้าปากเอาไว้แทบไม่อยู่

“ไปกันครับ”

ไม่นานแจมินก็รีบตั้งสติแล้วลุกขึ้นยืน ตอนนั้นเองหญิงสาวเผ่ามนุชย์อสูรก็เดินออกมาพร้อมแก้วกาแฟ

“ท่านเจ้าเมือง กาแฟได้แล้วเจ้าค่ะ”

“อืม ดื่มเสร็จแล้วค่อยไปเถอะ”

อุจินดื่มกาแฟอย่างไม่รีบร้อน แจมินจึงนั่งลงอีกครั้ง

ที่พักในอาร์ดัล

“หนึ่งทุ่มวันนี้ไซ้ไหม อิม อุจินน่าจะไปไม่ได้ อือ ก็นะ เขายุงนี่นา”

จิวอนางสายโทรศัพท์ก่อนหน้านี้ไปมองนาฬิกา

เวลาเก้าโมงเช้า

ยังเหลือเวลาอีกถมเถกว่าจะถึงเวลานัด แต่ถึงอย่างนั้นจิวอนกั้เข้าไปอาบน้ำ

เธอไม่ได้ออกไปข้างนอกนานแล้ว

นครรัฐอาร์ดัลอยู่ในระหว่างดำเนินการแยกตัวออกมาจากสาธารณรัฐเกาหลี ด้วยความที่ยังไม่มีการลงนามสนธิสัญญาใดๆ พรหมแดนจึงไม่ได้ถูกแบ่งแยกอย่างชัดเจน และผู้คนยังสัญจรไปมาได้ตามใจชอบ

แม้การเจรจาจะเป็นทางการจะบรรลุผลแล้ว สาธารณรัฐเกาหลีและอาร์เจนตินายังสามารถติดต่อกันได้อย่างอิสระเช่นเดิม

แต่เนื่องจากมีองค์กรศาสนาและประชาชนหัวรุนแรงรวมกลุ่มออกมาต่อต้านเรื่องนี้ เวลาจะออกไปข้างนอกจึงมีบอดี้การ์ดจำนวนมากติดตามไปด้วยเพื่อเตรียมพร้อมรับมืออันตรายที่อาจเกิดขึ้น

โตจิวนเป็นที่รู้จักในฐานะครอบครัวและคนรักของอุจิน จึงอยู่ในกลุ่มที่ต้องดูแลรักษาความปลอดภัยเป็นพิเศษ เธอรู้สึกว่าการลากเอาบอดี้การ์ดหลายสิบคนไปไหนมาไหนด้วยนั้นจะเป็นการสร้างความสะดวกรื้อนให้คนอื่นจึงเลือกเก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน

การไปดูพวกมอนสเตอร์ที่ซเวแฮซลฝึกจนเชื่องแล้วก็สนุกดี แถมยังได้เขียนนิยายด้วย จึงไม่รู้สึกเหงาอะไร แต่ที่จริงก็อดรู้สึกอึดอัดไม่ได้อยู่ดี งานคืนสู่เหย้าครั้งนี้จึงเป็นการออกไปข้างนอกที่เธอตั้งหน้าตั้งตารอ

“เฮ้อ...ถ้าอุจินไปด้วยก็คงดี”

เดิมทีจะว่าเป็นงานคืนสู่เหย้าที่จัดขึ้นเพราะอุจินก็ไม่ผิดอะไร

หากจะบอกว่าศิษย์เก่าแทบทุกคนมารวมตัวกันเพื่อเจอเขาซึ่งกลายเป็นบุคคลมีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในโลกไปแล้ว ก็ไม่ใช่คำพูดเกินจริงแต่อย่างใด

ถ้าโชคดียะจะได้เจอซินดี้ที่เป็นดาราดังและไม่เคยมาร่วมงานเลยแม้แต่ครั้งเดียวด้วยหรือเปล่านะ

แต่ไม่ว่าความคาดหวังของพวกเขาก็เป็นอย่างไร ก็ไม่อาจเปลี่ยนความจริงที่ว่าอุจินนั้นยุ่งกว่าใครได้แม้แต่แต่นิด

“อืม...”

หลังอาบน้ำเสร็จ จีวอนสวมเสื้อคลุมเดินออกมาจากห้องอาบน้ำ ก่อนจะต้องตกตะลึงเพราะเห็นคนที่เธอคาดไม่ถึงนั่งอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่น

“พี่ ไม่เจอกันนานเลยนะครับ”

แจมินลุกขึ้นยืนด้วยท่าที่เก๋ๆ กังๆ แล้วยกมือขึ้นทักทาย

“ฮะๆ”

จีวอนยกสองมือขึ้นกุมใบหน้าตัวเองไว้ด้วยความตกใจ จับปล้นความจำขึ้นก็เอ๋อคลอขึ้นมาในดวงตาที่เบิกกว้าง

“แจมิน!”

หญิงสาววิ่งไปคว้าตัวน้องชายมากอดเอาไว้แน่น ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสัมผัสนุ่มนวลบางอย่างหรือเป็นเพราะเสื้อคลุมอาบน้ำที่จะหลุดมิหลุดหล่นกันแน่ ใบหน้าของแจมินถึงได้แดงเรื่อขึ้นมา

“อีก...พี่ครับ”

“ฮือ...ฮึก ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร พี่เข้าใจทุกอย่างเลย”

เข้าใจเรื่องอะไรกันล่ะเนี่ย

“พี่ปล่อยผมก่อน...”

“เป็นผีดูดเลือดแล้วยังไง นายก็ยังเป็นคนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง พี่ไม่ทิ้งนายหรอกนะ ฮึก...กินข้าวบ้างหรือเปล่าเนี่ย ดูลิ หนักซัดไปหมดเลย”

จิวนจับใบหน้าแจมินพาลงสำรวจไปมา

เธอคิดถึงน้องชายที่น่าจะเผชิญกับความทุกข์ทรมานไม่น้อย แจมินจะต้องประสบกับความยากลำบากขนาดไหนกัน...ทำไมใบหน้าถึงได้ทั้งชูปตบและซีดเผือดถึงขนาดนี้

“พี่ครับ ปล่อยผมก่อน...”

แจมินจับเสื้อคลุมที่ทำท่าจะเลื่อนหลุดเอาไว้ให้ คงเพราะเขาเป็นน้องละมั้ง หญิงสาวถึงได้ดึงเสื้อคลุมที่เกือบจะเลื่อนหลุดขึ้นโดยปราศจากท่าที่เขินอาย

“ฮึก...โอเคๆ”

“พี่อุจिनก็อยู่ด้วยนะ...”

แจมินยังอายหนักจนหน้าแดงแจ๋

“เอ๋?”

จิวนหันไปมองเพื่อให้แน่ใจว่าตัวเองไม่ได้ฟังผิด ก่อนจะตัวแข็งทื่อไปในทันที อุจिनนั่งหัวเราะหึๆอยู่ที่โซฟา

“หุ่นสวยจริงด้วยแฮะ”

“...”

ถึงจะเห็นแค่ด้านข้างที่โผล่พ้นเสื้อคลุมที่เลื่อนหลุดก็ตาม...

จิวนก้าวถอยหลังทั้งใบหน้าแดงก่ำ อุจिनยิ้มเผล่ขณะมองหญิงสาว

ก้าวฉับ ๆ หายเข้าห้องแต่งตัวไปเงียบ ๆ

“พี่สาวนายเป็นอะไรนะ”

“อย่าถามเลยครับ”

นี่ถามเพราะไม่รู้จริงหรือเนี่ย แจมินส่ายหน้าอย่างเอือมระอา

“จิ้นสองพี่น้องคนสวยคนหล่อก็ใช้เวลาพูดคุยกันไปเถอะ”

“จะไปแล้วหรือครับ”

“มีเวลาพักที่ไหนกันล่ะ ต้องไปดันเจียนลี”

“...เงินทองก็ไม่ได้ต้องการ แล้วทำไมพี่ถึงต้องตะบี้ตะบันเข้าดันเจียนขนาดนั้นล่ะครับ”

ระหว่างอาศัยอยู่ในอาณาเขตมิติของอุจิน แจมินก็พอจะเข้าใจความเปลี่ยนแปลงของโลกนี้ขึ้นมาบ้าง สำหรับโลกมนุษย์ ดันเจียนมีไว้เพื่อรวบรวมบลัดสโตนและเปลี่ยนมันเป็นเงิน แต่สำหรับอาณาเขตมิติ สิ่งนี้จะกลายเป็นพลังงาน

เรื่องนี้จึงเป็นปริศนาสำหรับแจมินที่ไม่อาจล่วงรู้สถานการณ์ของอุจิน

“อับเลเวล”

“อับเลเวลหรือครับ”

อุจินโบกมือให้ก่อนเดินออกจากห้องไป แจมินมองอีกฝ่ายพร้อมเอียงศีรษะด้วยความงุนงง

“ถ้าอับเลเวล...ก็แสดงว่ายังมีเรื่องให้ต้องฝึกเพิ่มอีกใช่ไหมนะ”

ทั้งที่ตัวเองแข็งแกร่งถึงขนาดนั้น แต่กลับยังเข้าทำหายนดันเจียนเพื่อพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ...เขาคิดขึ้นมาไม่ได้ว่า เพราะความตรงไปตรงมาแบบนั้นหรือเปล่าที่ทำให้อุจินแข็งแกร่งได้อย่างในตอนนี้

ทางออกปรากฏขึ้นท่ามกลางความว่างเปล่าอันลึกสุดจะหยั่งถึง

อีก...

เป็นระยะเวลายาวนานจนแทบสูญเสียชีวิตตนไป แต่ยิ่งเข้าไปใกล้แสงสว่างจากทางออกมากเท่าไร ความทรงจำเก่า ๆ ก็ยิ่งผุดมามากขึ้นเท่านั้น

อยากมีชีวิตรอด

เมื่อแสงจากทางออกเข้าโอบล้อมร่างกาย ตัวตนที่เคยหลงลืมไป
ก็กลับมาชัดเจนอีกครั้ง

“ไม่อยากตายอีกแล้ว”

หลังผ่านพ้นช่วงเวลาแห่งความตายอันยาวนาน อีซังโฮก็ฟื้นคืนชีพ

เขาอนหมอบอยู่ในปราสาทน้ำแข็งอันคุ่นตา

“เจ้าคนไร้ประโยชน์”

“...”

อีซังโฮตัวสั่นสะท้าน

อีเอลโลมองลงมายังบุคคลที่ตนเพิ่งใช้พลังงานอันแสนมีค่าทำให้มัน
กลับมามีชีวิตอีกครั้งอย่างไม่สบอารมณ์

“เจ้าต้องทำบางอย่างให้ข้า”

“หะ...ให้เป็นหน้าที่ของผมเองครับ คราวนี้ผมจะทำให้ดันเจี้ยนเบรก
เกิดขึ้นโดยไม่พลาด...”

“โง่เง่า!”

เสียงตะคอกของอีเอลโลดังชัดคำพูดที่อีซังโฮละล้าละลักพูดออกมา
ตอนนี้ตนไม่อาจบันดาลให้เกิดดันเจี้ยนเบรกขึ้นได้ดังใจอย่างก่อนหน้านี้
แล้ว

หลังประสบกับความตายและฟื้นคืนชีพกลับมาอีกครั้ง คนตรงหน้า
ไม่ใช่ ‘ผู้ปลุกพลังจากดาวโลก’ อีกแล้ว แต่เป็นเพียงบริวารของอีเอลโล
เจ้าเมืองแห่งมิติและราชายี่สิบห้าบลลังก์เท่านั้น

โลกไม่มี ‘รากฐาน’ ของตนอีกต่อไป

“จงนำสิ่งนี้ไปที่ดาวจาคู”

แหวนวงหนึ่งลอยจากมืออีเอลโลมาหยุดอยู่เบื้องหน้าอีซังโฮ เขาใช้
มือทั้งสองข้างประคองมันอย่างนอบน้อม

“ผมต้องทำอะไรบ้างครับ”

“ไปหารากจาคูได้แล้วถ่ายทอดคำพูดของข้า”

“โปรดสั่งการมาได้เลยครับ”

“หากยอมทำลายล้างโลก ข้าจะอนุญาตให้เข้าออกดาวอีเฟริน”

อีซังโฮไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนั้นเลย แต่ในเมื่ออีกฝ่ายสั่งมา เขาก็มีแต่จะต้องถ่ายทอดไปตามนั้น

“ผมจะถ่ายทอดไปตามนั้นครับ”

“ส่วนเจ้าก็ไม่ต้องกลับมา จงไปยังโลกแล้วทำให้พวกมนุษย์แตกแยกกันซะ”

“...ผมจะไปทีโลกได้ยังไงเหอครับ”

“สวมแหวนนั้นสิ”

“...”

อีซังโฮคลี่มือออก นี่คือวัตถุอันตรายซึ่งเกิดจากพลังเวทที่เขาไม่รู้จักร
เขาสวมแหวนโพลีมอร์ฟนั้นอย่างซ้ ๆ

คาโอซอน ภูเขาที่สูงที่สุดในดาวจาดู

ที่แห่งนั้นเป็นที่ตั้งของศูนย์บัญชาการของสหพันธ์กึ่งก่าเหลือง ขั้วอำนาจที่ใหญ่ที่สุดของดาวจาดู เหล่าเจ้าเมืองแห่งมิติในสังกัดของสหพันธ์ได้จัดการประชุมขึ้น

เจ้าเมืองทั้งสิบแปดรายที่มีรูปร่างหน้าตาแตกต่างกันได้มารวมตัวกันที่นั่นแล้ว

เสนาขนาดใหญ่ตั้งตระหง่านเรียงรายตลอดเส้นทาง เหล่าเจ้าเมืองแห่งมิติที่ประจำตำแหน่งอยู่บนสามองลงมายังมนุษย์ที่กำลังเดินไปตามเส้นทางนั้น

“ไอ้ เจ้ามนุษย์นั้นเป็นผู้ส่งสารของท่านราชาอีเอลโลงั่นเหอ”

“เจ้านั่นช่างดูไม่ได้เรื่องเสียจริง เห็นแวบเดียวก็รู้แล้วว่าเป็นของใช้แล้วทิ้ง”

เสียงพูดคุยของเจ้าเมืองเหล่านั้นดังชัดเต็มสองหูของอีซังโฮ แต่เขาไม่อาจได้ตอบอะไรได้ ไมสิ เขาไม่กล้าพอที่จะได้ตอบต่างหาก

ในบรรดาผู้ที่ทอดมองลงมาจากบนยอดเสามีทั้งยักษ์ให้หันร่างกายสูงใหญ่กว่าสิบเมตร และยังมีเผ่าพันธุ์ปริศนาหน้าตาอัปลักษณ์อีกด้วย

แม้บางรายมีรูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์อยู่บ้าง แต่ความน่าเกรงขาม

ที่แผ่ออกมานั้นไม่ใช่เล่นๆ เลยทีเดียว

การเดินทางโดยมีสายตาเหล่านั้นจ้องมองทำให้อิชังโฮซาสั่นด้วยความ
หัวั่นเกรง

หลังเดินผ่านแต่ละเสามาจนสุดทางก็พบกับหอคอยหลังหนึ่ง

จุดที่สูงที่สุดของยอดเขาคาโอซอน

ครืดดดด

ราชาคูอิ มังกรทองปรากฏตัวขึ้นพร้อมพ่นลมหายใจหนักหน่วง

‘ผู้ส่งสารของท่านอีเอลโลมีธุระอะไรกับข้าหรือ’

อิชังโฮรู้สีกังวียนเมื่อได้ยินเสียงที่ดังก้องขึ้นมาในหัว

“ท่านอีเอลโลให้มาบอกว่า หากท่านราชาคูอียอมทำลายล้างโลก จะ
อนุญาตให้เข้าออกดาวอีเฟรินขอรับ”

‘หึๆๆ อีเฟริน’

ราชาคูอิตัวสันเล็กน้อยเมื่อได้ยินชื่อที่ไม่ได้ยินมานานนั้น จิตตกคาม
แห่งมังกรแผ่ออกมาราวกับเจ้าตัวทั้งยินดีและโกรธเกรี้ยว เจ้าเมืองแห่งมิติ
ในสังกัดสหพันธ์ทั้งหมดคุกเข่าลงด้านทวนหลังกดข่มนั้น

อิชังโฮพยายามอดทนเอาไว้แม้รู้สีกังวียนจนหวัดจะหมดสติ ร่างกาย
แข็งทื่อจนไม่อาจขยับเขยื้อนไปไหนได้ หากนี่เป็นระหว่างการต่อสู้ละก็ เขา
คงถูกเล่นงานเข้าเต็มๆ โดยไม่มีเวลาแม้แต่จะหลบหนีด้วยซ้ำ

‘ไม่มีสิ่งอื่นแล้วหรือ’

“ช่วยส่งผมไปที่โลกด้วยเถิดขอรับ”

‘ไม่ใช่เรื่องยาก’

ราชาคูอิสยายปีกออกกว้าง

ปีกที่กางออกมีความยาวกว่าห้าสิบเมตร และลำตัวที่อยู่ระหว่างปีก
ทั้งสองข้างก็มีขนาดมหึมาเช่นกัน การเหยียดตัวของราชาคูอิทำให้บรรดา
เจ้าเมืองแห่งมิติต่างพากันก้มหัวลง

‘ข้าจะยึดครองโลก’

“ถ้าอย่างนั้นแล้วดาวดวงนี้ล่ะขอรับ”

ที่ดาวจากูแห่งนี้นอกจากสหพันธ์กึ่งก่าเหลื่องแล้ว ยังมีสหพันธ์หมวกดำ

และสหพันธ์ค่อนข้างด้วย หากเสียอำนาจความเป็นผู้นำให้สองกลุ่มนั้นไป ก็จะทำให้ดาวดวงนี้ได้น้อยลง

อย่างไรก็ตาม การอยู่รวมกันของสามชั่วอำนาจก็ผลาญทรัพยากรของดาวดวงนี้ไปมากแล้ว

‘ข้าจะย้ายพื้นที่หลักในการล่าไปยังโลก’

ดาวเคราะห์นั้นยังชิงโครโนซ์ไม่สมบูรณ์ด้วยซ้ำ

แม้จะมีความเสี่ยงสูง แต่ผลตอบแทนก็มากมายเช่นกัน เหนือสิ่งอื่นใด ตนมีเป้าหมายที่คุ้มค่ากับการเสียสละนั้นแล้ว

อีเฟริน เส้นทางกลับสู่ดาวบ้านเกิดได้เปิดออกแล้ว

รถตู้เคลื่อนมาจอดหน้าสถานีมกดง

“ท่านประธาน ถึงแล้วครับ”

อุจินลืมหาดพร้อมปรับพันกพิงขึ้นตามเสียงของชิงฮุน

“ระดับ 6 ดาวใช่ไหม”

“ครับ”

สถานีมกดง ทางออกหมายเลข 4

ผ่านมาแล้วเจ็ดวันนับตั้งแต่เกิดการรีเซต แต่ดันเจี้ยนแห่งนี้กลับยังไม่มีการเข้าทำลาย

กิลด์ KH ที่เป็นผู้ค้นพบและมีสิทธิ์ก่อนใครได้ดำเนินการวัดพลังงานที่นี่ แต่ระดับพลังงานของมันสูงกว่าดันเจี้ยนระดับ 6 ดาวที่มีอยู่ พวกเขาจึงไม่อาจเสี่ยงส่งทีมผู้ปลูกพลังแรงก์ A เข้าไปทันทีได้

พวกเขาจำเป็นต้องมีลูกแก้วประตูดมธิดาสำหรับหลบหนีสำรองไว้ แต่นั่นก็เป็นค่าใช้จ่ายจำนวนไม่น้อยเช่นกัน ทว่าขณะพวกเขารวบรวมผู้ปลูกพลังตั้งทีมที่มีฝีมือยอดเยี่ยมที่สุด อาร์ดลก็ได้ยื่นข้อเสนอเข้ามา

ยังมีเวลาเหลือเฟือกว่าจะเกิดดันเจี้ยนเบรก แต่อุจินกลับเสนอตัวว่าจะช่วยพิชิตให้ พวกเขาตั้งใจว่าจะแบ่งส่วนกำไรที่ได้จากการพิชิต ซึ่งส่วนนั้นก็แล้วแต่เงื่อนไขที่ทั้งสองกิลด์จะตกลงกัน

อุจินต้องการเพียงพื้นที่ล่าเท่านั้น

“ฉันจะวนที่นี่ทั้งวัน ให้ทุกคนพลัดกันกลับไปกินข้าวก็แล้วกัน”

“ครับ ไม่ต้องห่วงครับ เราจะคอยคุ้มกันอย่างแน่นอนหาเลยครับ”

“โอเค เหนื่อยกันหน่อยนะ”

อุจินตอบ่าซึ่งสูงแล้วมุ่งหน้าเข้าสู่ต้นเจียน

[ท่านได้เข้าสู่ทุ่งหญ้าของมิวติชแล้ว]

[กรุณาเลือกโหมด ระหว่าง ‘การประลอง’ ‘สงครามอาณาเขต’ ‘เยี่ยมชม’ ‘แทรกซึม’ หรือ ‘จุใจม’]

“เป็นของพวกเจ้าเมืองแห่งมิติจริงๆ ด้วยสินะ”

ต้นเจียนระดับ 1 ถึง 6 ดาวส่วนใหญ่เป็นของผู้ครอบครองต้นเจียน ส่วนต้นเจียนที่มีระดับพลังงานเกินกว่านั้นมักเป็นของเจ้าเมืองแห่งมิตีเกือบทั้งหมด

ครั้งนี้ไม่ต่างกัน

การเชื่อมต่อในลักษณะนี้ของพวกเจ้าเมืองแห่งมิตีกำลังเกิดขึ้นทั่วโลก หายที่สุดแล้วการจะเชื่อมต่อสำเร็จสักแห่งหนึ่งก็เป็นเรื่องของเวลาเท่านั้น

แน่นอนว่าอุจินสามารถขัดขวางการเชื่อมต่อได้ด้วยการพิชิตต้นเจียน แต่ก็ยังอดกังวลถึงความโหดร้ายที่จะเกิดขึ้นหลังเจ้าเมืองแห่งมิตีปรากฏตัวขึ้นบนโลกไม่ได้

ระดับของพวกมันสูงเกินกว่าจะนำมาเปรียบเทียบกับผู้ปลุกพลังหรือมอนสเตอร์ได้ ต่อให้เป็นจूरเอลหรือแรชม็อด หากพวกมันไม่ถูกอุจินจัดการไปเสียก่อน โลกคงเข้าใกล้กาลอวสานกว่านี้อีกมากโข

“อะไรเนี่ย”

อุจินเอียงศีรษะด้วยความสงสัยขณะเดินอยู่ในสถานีรถไฟใต้ดินอันว่างเปล่า บางทีนี่อาจเป็นต้นเจียนที่เจ้าของไม่ลงทุนใช้พลังงานถึงได้ไม่มีมอนสเตอร์เกิดใหม่เลยแม้แต่ตัวเดียว แบบนี้คงไม่จำเป็นต้องลงไปถึงชั้นล่าง

ว๊ิงงง

ประตุมิติสี่แดงฉานส่งเสียงสะท้อนก้องกำลังเปิดรอเขาอยู่

“ไม่จำเป็นต้องให้พวกปลาชีวปลาสร้อยอย่างนั้นสินะ”

การจัดวางมอนสเตอร์ในดันเจี้ยนนั้นถือเป็นการคัดกรองผู้บุกรุกในขั้นแรก เรียกได้ว่าเป็นมาตรการหนึ่งซึ่งจะอนุญาตเฉพาะผู้ที่ผ่านการคัดกรองเท่านั้นจึงจะย่างเท้าเข้าสู่อาณาเขตมิติได้

หรือบางแห่งอาจจะลากผู้บุกรุกเข้าสู่อาณาเขตมิติทั้งหมดทีเดียวแทนการจัดวางมอนสเตอร์ในดันเจี้ยน ซึ่งขึ้นอยู่กับนิสัยของเจ้าเมืองแห่งมิติ

ทันทีที่อุจินผ่านประตูมิติเข้าไป พุงหุ้มเขียวขจีก็ปรากฏสู่สายตา

แผ่นดินลาดเอียงลุ่ม ๆ ดอน ๆ เกิดเป็นเนินดินน้อยใหญ่ทำให้ทัศนวิสัยเบื้องหน้าแคบลง เขามองไปรอบ ๆ ก่อนขึ้นไปบนเนินที่ดูแล้วน่าจะสูงที่สุด แล้วกวาดตามองไปรอบทิศ

“ไหงมันวังเวงแบบนี้เนี่ย”

อุจินมองดินแดนที่ไม่มีมอนสเตอร์ปรากฏตัวให้เห็นแม้แต่ตัวเดียว พลางส่ายหน้าไปมา

สงสัยเจ้าของที่นี่คงมีรสนิยมนึกฝนเฉพาะยอดฝีมือไว้เพียงไม่กี่คนละมัง

พลังงานของดันเจี้ยนที่วัดได้นั้นไม่ปกติ เขาได้นั่นคงเป็นพลังต่อสู้โดยรวมของอาณาเขตมิติมากกว่า

ไม่มีทางรู้ได้เลยว่าจะมีมอนสเตอร์จำนวนมากหรือจะมีมอนสเตอร์ที่ทรงพลังเพียงไม่กี่ตัวออกมากันแน่

แต่สงสัยเขาคงโชคไม่ดีเสียแล้ว เพราะดูท่าทางจะเป็นอย่างหลัง

สำหรับเนโครแมนเซอร์อย่างอุจิน การรับมือกับศัตรูจำนวนมากย่อมง่ายดายน่าจะปะทะกับผู้แข็งแกร่งอยู่แล้ว เพราะทุกครั้งที่สังหารศัตรูได้ พวกมันจะกลายเป็นกองทัพโครงกระดูกหรือใช้เป็นสื่อกลางของสกิลระเบิดศพได้

อย่างไรก็ตาม ใช่ว่าศัตรูจะแข็งแกร่งเกินรับมือได้เสียหน่อย

“รัคโธ”

กลุ่มควันสีดำก่อตัวขึ้น ก่อนที่รัคโธ เดธไนต์ผู้มีทักษะการใช้หอก

อันยอดเยี่ยมจะปรากฏกายออกมา

“องค์ราชา”

เดรไนต์ผู้มีฝีมือการต่อสู้แบบตัวต่อตัวแข็งแกร่งในระดับเดียวกับคิบา แต่หากเป็นการต่อสู้บนหลังม้า เขาคือยอดฝีมือที่ไม่มีผู้ใดเทียบเทียม

เนื่องจากอาณานิคมเดรไนต์อาร์ตอลอาจมีผู้บุกรุกมาเยือน อุจินจึงไม่สามารถ อนุญาตเดรไนต์ออกมาทั้งหมดได้ หากคนจากดาวจาบูบูกุรูกเข้าไปผ่านเสา แห่งแนเซียและจุดโจมตีสำเร็จ เขาจะสูญเสียต้นเจี้ยนไปโดยที่ยังชิงโครไนซ์ ไม่สมบูรณ์

อุจินตัดสินใจว่าจะอนุญาตเพิ่มอีกราวยี่สิบตนหากพิจารณาแล้วว่าการล่าถึงมือเกินไป

“ไปกันสองคนก่อนแล้วกัน”

“ตามบัญชา”

อุจินและรัคโรอนุญาตวีรบุรุษของตนออกมาขึ้นควบ เขา เปลี่ยนอาวุธของนักรบให้กลายเป็นหอกแล้วควบออกไปตามทุ่งหญ้า จุดหมาย ปลายทางนั้นไม่ต้องสงสัย

ก็คือเสาแสงสีเขียวที่ตั้งอยู่ไกล ๆ นั้น

ที่แห่งนั้นมีคิลาซ้อนกลับอยู่อย่างแน่นนอน

ด้านหน้าสถานีมกดง ทางออกหมายเลข 4

“โอโย หนาวชะมัด”

“หัวหน้าฝ่าย ตรงโน้นเหมือนจะมีพวกนักข่าวปักหลักกันอยู่นะครับ”

“หา? ตรงไหน”

เมื่อชิงฮุนหันไปมองรอบ ๆ ก็เห็นคนคนหนึ่งถือกล้องติดเลนส์เทเล โฟโต้ยื่นออกมาจากรถที่จอดอยู่ตรงไหล่ทาง ชิงฮุนหัวเราะหิพลางส่ายหน้า ไปมา

“ช่างเขาเถอะ ไม่ได้เพิ่มมีเรื่องแบบนี้แค่ครั้งสองครั้งสักหน่อย”

“ครับ ว่าแต่เราไปไหนมาไหนกันแบบนี้ได้หรือครับ”

“หืม? หมายถึงอะไร”

“ก็พวกเราแยกตัวเป็นเอกเทศแล้วไม่ใช่หรือครับ ที่นี่เป็นแผ่นดินเกาหลีนี่ครับ...”

ซึ่งสุนยกแซนขึ้นโอบไหล่พนักงานคนนั้น

“เฮ้ย แล้วพวกเราเป็นคนเกาหลีเหนือหรือไงละ แหม แค่อยู่นละประเทศถึงกับต้องทำสงครามกันหรือไง”

“อา...”

“แล้วก็ยังไม่มีการลงนามอะไรกันเลย พวกเรายังถือว่าเป็นคนเกาหลีอยู่แหละน่า”

อย่างที่ซึ่งสุนบอก พวกเขายังเป็นคนเกาหลี ไม่ต่างอะไรจากคนที่ถือสองสัญชาติโดยได้รับสัญชาติอาร์ดัลเพิ่มเข้ามาเท่านั้น เรื่องนี้หากได้รับการลงประชามติแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐเกาหลีเสร็จสิ้นแล้วก็จะดำเนินการลงนามในสนธิสัญญาโดยละเอียดเป็นลำดับถัดไป

พูดง่าย ๆ ก็คืออาร์ดัลจะกลายเป็นอีกประเทศหนึ่ง และจะดำเนินการคล้ายนครรัฐวาติกันในกรุงโรม

ขณะถือสัญชาติเกาหลี หากเข้าทำงานที่กิลด์ก็จะได้รับการรับรองสิทธิ์ในฐานะพลเมืองของอาร์ดัล และเมื่อลาออกจากบริษัท สิทธิ์ดังกล่าวจะถูกเพิกถอนไปพร้อมกันด้วย

“เฮ้อ พอดคิดเรื่องกฎหมายก็ปวดหัวขึ้นมาเลย พักกันหน่อยเถอะ”

“ครับ จันทึ่วผมไปซื้อของกินมานะครับ”

“โอเค”

พนักงานคนนั้นรีบวิ่งปรี๊ดไปยังร้านสะดวกซื้อที่อยู่ฝั่งตรงข้าม ซึ่งสุนจึงเดินเข้าไปหาคนจากกิลด์ KH ที่กำลังเฝ้าด่านเจียนกันอยู่

“อ้อ เหมือนจะต้องเห็นหน้ากันทั้งวัน มาทำความรู้จักกันไว้ดีกว่าครับ”

“อ้อ ครับๆ”

สถานะของซึ่งสุนไม่ได้ต่ำต้อยไปกว่าใคร อย่างว่าแต่ต่ำต้อยเลย เขาเป็นทั้งสมาชิกผู้ก่อตั้งของอาร์ดัลและหัวหน้าฝ่ายเลขาฯ ที่ทำงานใต้บัญชาของอุจินโดยตรง และยังลือกันว่าเขาถูกกำหนดให้รับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศแห่งนครรัฐอาร์ดัล ในสายตา

พนักงานธรรมดา เขาจึงเป็นบุคคลที่สูงส่งเลยทีเดียว

ซึ่งสุนพุดคุยกับคนจากกิลด์ KH ที่เอ่ยทักทายเขาอย่างเคอะเขินอยู่ ลักพัก เมื่อคุยกันพลางก็รามยอนด้วยและคิมบับที่พวกพนักงานนำมาให้อยู่ พักใหญ่ เขาก็นึกบางอย่างขึ้นได้จึงมองไปที่นาฬิกา

“เอ๊ะ? ไหงยังไม่ออกมาอีกล่ะเนี่ย”

“นั่นสิครับ ถ้าคิดจากสถิติเวลาเข้าพิชิตดันเจี้ยนของท่านประธานแล้ว นี่มันเลยเวลาที่ควรออกมามากเกินไปแล้วนะครับ”

“อืม...”

ซึ่งสุนขมวดคิ้วด้วยความวิตกกังวลอย่างบอกไม่ถูก

แม้จะเป็นดันเจี้ยนที่เข้าพิชิตครั้งแรกก็จริง แต่หากเป็นไปตามสถิติ การพิชิตดันเจี้ยนที่อุจิ้นแสดงให้เห็นมาตลอดซึ่งใกล้เคียงกับคำว่าปาฏิหาริย์ ปานนั้นน่าจะต้องออกมาแล้ว เวลาผ่านไปหกชั่วโมงนับจากที่เขาเข้าไปใน ดันเจี้ยน แสดงว่าข้างในนั้นเป็นเวลาหนึ่งวันเต็ม

ซึ่งสุนมองไปยังแนวกันเขตแดนที่ยังปรากฏอยู่ด้วยความไม่สบายใจ เล็กน้อยเพราะไม่เคยเจอเหตุการณ์อย่างนี้มาก่อน

“อ๊ะ มีข่าวด่วนครับ”

“หืม? เปิดเสียงหน่อยซิ”

พนักงานที่ดูข่าวทางโทรศัพท์มือถือถอดหูฟังออกแล้วเพิ่มระดับเสียง ตามคำสั่งซึ่งสุนทันที

[ขณะนี้ดันเจี้ยนเกิดการรีเซ็ตพร้อมกัน ได้มีการเปิดเผยข้อมูลว่ามิ ดันเจี้ยนที่ถูกรีเซ็ตใหม่สิบเอ็ดแห่งในกรุงโซล สี่แห่งในแทกู และอีกเจ็ดแห่ง ในพูซาน รวมทั้งหกดยี่สิบสองแห่งด้วยกันค่ะ จากการวัดค่าพลังงานคาดว่า มีถึงแปดแห่งที่พลังงานสูงกว่าดันเจี้ยนระดับ 6 ดาว...]

“อะไรเนี่ย”

ซึ่งสุนรีบหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองมาเข้าอินเทอร์เน็ต

ดันเจี้ยนเกิดการรีเซ็ตแบบสุ่ม เป็นครั้งแรกที่เกิดดันเจี้ยนรีเซ็ตจำนวน

มากในระยะเวลาสั้นๆ แบบนี้ เขาจึงอดสับสนไม่ได้ว่านี่กำลังเกิดเรื่องร้ายแรงใหญ่โตอะไรขึ้นหรือเปล่า

“หืม...ไม่ได้เกิดแค่ที่เกาหลีนี่”

ภายในโลกอินเทอร์เน็ตโกลาหลยิ่งกว่าข่าวที่รายงานเสียอีก ทั้งอเมริกา ญี่ปุ่น จีน ทุกที่เกิดเหตุดันเจี้ยนรีเซตขึ้นพร้อมกัน

“ให้ตายเถอะ เมื่อก็มีรายงานว่าโวลเกิดเพิ่มอีกสามแห่งครับ”

“อะไรกันเนี่ย คงไม่ได้จะเกิดอะไรขึ้นหรอกไม่ใช่ไหม”

เหล่าพนักงานซุบซิบกันอย่างไม่สบายใจ

ปกติแล้วกิลด์ต่างๆ มักแย่งกันยึดครองดันเจี้ยนที่เกิดการรีเซตเพราะอุปสงค์มีน้อย แต่อยู่ๆ ก็ดันเกิดขึ้นพร้อมกันคราวเดียวแบบนี้เนี่ยนะ...

ความรู้สึกละไม่ชอบมาพากลแปลกๆ นำมาซึ่งความวิตกกังวล

และความกังวลนั้นทำให้เขามองหา

“ท่านประธาน...”

แล้วทำไมวันนี้คงอุจันถึงใช้เวลาพิชิตดันเจี้ยนนานขนาดนั้นะ ซึ่งสูนอดกังวลกับสิ่งที่ผิดไปจากปกติเช่นนี้ไม่ได้

ชายคนหนึ่งเร่งฝีเท้าเดินไปตามถนนในย่านมหาวิทยาลัยซงฮักด้วยใบหน้าซีดเผือด

“แฮก...แฮก”

ชายคนหนึ่งที่มึนทำทางเจ็บปวดทรมานกำลังหันมองไปรอบตัวอย่างลุกลี้ลุกลน แวตาสันไหวยาวกับถูกอะไรบางอย่างไล่ตามอยู่อย่างไรวางนั้น

เมื่อคืนนี้ของจริงหรือเปล่านะ

องค์ความรู้มากมายที่ถูกบีบอัดเข้ามาในสมองเขานั้นชัดเจนเกินกว่าจะเรียกว่าของปลอม

แค่ทำตามคำสั่งก็จะช่วยฮเยยอนได้

เขาเป็นผู้ปลูกพลังที่มีระดับประมาณแรงก์ E เท่านั้น บางทีนี่อาจเป็นความกรุณาของพระเจ้าที่จะช่วยรักษาลูกสาวผู้กำลังป่วยก็เป็นได้

แต่ไม่ว่าจะเป็นความกรุณาของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าหรือการล่อลวงของปีศาจ

เขาก็ไม่สนใจ ขอเพียงสยเยอนที่กำลังเจ็บป่วยหายดีได้เป็นพอ

ฉันจะทำ

เขาไม่มีทางเลือก

ชายคนนั้นค่อยๆ เดินไปยังทางเข้าสถานีมหาวิทยาลัยสงอก

เจ้าหน้าที่ตำรวจกันทางเข้าหมายเลขหนึ่งเอาไว้เนื่องจากการรีเซตที่เพิ่งเกิดขึ้น และกำลังร่นววยกับการวัดค่าพลังงานด้วยอุปกรณ์จากสำนักบริหารจัดการดันเจียน

“กรุณาถอยออกไปด้วยครับ อันตรายครับ”

ชายคนนั้นมองสังเกตท่าทีของตำรวจที่กำลังเฝ้าห้อมอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนอาศัยจังหวะที่ฝ่ายนั้นเผลอวิ่งออกไปในทันที

“เฮ้ย ทำอะไรของเขาอะ จับตัวไว้!”

ตอนที่ตำรวจสังเกตเห็น ชายคนนั้นก็วิ่งลงบันไดเข้าไปด้านในดันเจียนแล้ว

เมื่อเชื่อมต่อเข้ากับดันเจียนของโลกที่ถูกรีเซต คิลาย้อนกลับก็ถูกสร้างขึ้น แม้จะยังซิงโครไนซ์ไม่สมบูรณ์และต้องรอตต่อไปอีกหนึ่งร้อยยี่สิบวัน แต่เหล่าทหารในอาณาเขตก็ได้เตรียมการไว้พร้อมสรรพราวกับจะออกไปจู่โจมในไม่ช้า

“โฮ่ๆ เตรียมตัวไว้ให้ดี”

เมื่อได้ยืนชาลิต มนุษย์เมงมุกยักษ์ผู้เป็นเจ้าของแห่งมิติพูดอย่างนั้น อีซังโฮก็ผ่อนคลายร่างกายที่แข็งแกร่งจากความตึงเครียดลง

ฉันจะกลับไปโลก

กระทั้งอีซังโฮที่เฉื่อยชาหลังจากตายแล้วคืนชีพกลับมาอีกครั้งก็ยังใจเต้นแรงเพราะความรู้สึกกระสันซ่านที่เกิดขึ้นเพราะนึกถึงดาวบ้านเกิด จากนั้นไม่นานประตูมิติสีแดงก็ปรากฏขึ้น ชายที่ดูวิตกกังวลคนหนึ่งเผยตัวออกมา

เขาจะไปเมื่อเห็นเหล่ามอนสเตอร์ ก่อนตั้งสติได้แล้วเดินตรงเข้าไปหา คิลาย้อนกลับพาลงมองสังเกตท่าทีพวกมันไปด้วย

“ตัวเชื่อมมาแล้วสินะ”

กองทัพของชาลิตไม่ได้จู่โจมเขาที่เป็นมนุษย์โลกแต่อย่างใด เมื่อชายคนนั้นหนีบศิลาซ้อนกลับแล้วหายไป ชาลิตก็หัวเราะออกมา

“โฮ่ๆ มาลองวางหมากกันสักตาใหม่”

ตนมีประสบการณ์เปลี่ยนดาวเคราะห์ให้กลายเป็นอาณานิคมมาแล้วมากมาย การเสียสละกำลังพลในช่วงแรกเป็นเรื่องที่ไม่ได้ แต่เมื่อคิดถึงรางวัลตอบแทนที่จะได้รับหลังจากนั้นก็ยอมรับได้

ตัวกลางในการเชื่อมต่อที่เป็นมนุษย์โลกจะเป็นผู้เปิดแนวกันเขตแดนให้ด้วยตัวเอง

หากจะมีสิ่งใดที่น่าเสียดาย คงเป็นการที่โลกยังอยู่ในสถานะที่ยังชิงใครในชีไม่สมบูรณ์

[เข้าสู่ดาวเคราะห์โลก ความสามารถใช้ได้ 74%]

สิ่งนี้เป็นข้อเสียของการบังคับเชื่อมต่อต้นเจี้ยน ไม่เพียงแค่เจ้าเมืองแห่งมิติอย่างตนเท่านั้น แต่มอนสเตอร์ไร้อาณัติทั้งหมดจะถูกจำกัดพลังให้ใช้ได้เท่ากับอัตราชิงใครในชีเช่นกัน

ไม่สำคัญว่าจะป้องกันการรุกรานจากภายนอกเป็นเวลาหนึ่งร้อยสี่สิบวันได้สำเร็จหรือไม่

แนวกันเขตแดนของต้นเจี้ยนที่ยังไม่ถูกพิชิตจางหายไปด้วยฝีมือของตัวเชื่อมคนนั้น พวกมอนสเตอร์จึงหลั่งไหลออกไปที่ถนน ระหว่างนั้นอิชังโฮที่ออกมาพร้อมกันก็ซ่อนตัวท่ามกลางฝูงชนที่กำลังหลบหนีอย่างจ้าละหวั่น

สถานที่ถ่ายทำรายการ สถานีโทรทัศน์ MBS

แจมินถือตัวที่ไต้หวันทางกิลด์ให้หามาไว้ในมือ แล้วนั่งลงตรงที่นั่งในตำแหน่งเหมาะเจาะพอดี

พี่สาวของเขาไปร่วมงานคืนสุหย้า ส่วนคนอื่นๆ ที่สนิทกับเขาอย่างอูจิน และชองกุกต่างออกไปพิชิตต้นเจี้ยนกันหมด

แจมินจะต้องกลับไปทำสงครามอาณาจักร จึงไม่ได้มาที่นี่เพราะคิด
จะใช้เวลาหนึ่งวันที่เหลืออยู่ให้หมดไปอย่างสูญเปล่าอย่างแน่นอน

“ซึลกีเดบิวต์แล้วเหรอเนี่ย”

คนที่เขาคิดถึง

ผู้หญิงที่เป็นรักแรกและตัวเขาไม่กล้าพอจะเหนี่ยวรั้งเธอไว้ ในตอนนี้
เธอได้ทำความฝันของตัวเองให้เป็นจริงเมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อน

เธอเดบิวต์ในฐานะสมาชิกวงไอดอลที่ชื่อว่า ‘ฮ็อตเกิร์ลส์’ และวันนี้
เป็นวันถ่ายทำรายการที่จะออกอากาศเพลงของ ‘ฮ็อตเกิร์ลส์’ เกิร์ลกรุ๊ป
หน้าใหม่

เขามาอยู่ที่นี้ก็เพื่อเก็บภาพของซึลกีที่เขาคิดถึงมาตลอดด้วยตาของ
ตัวเอง แม้จะเป็นจากที่ไกลๆ ก็ตาม

“พะ...พีคะ...พี่มาเชียร์เร็กโซเหอะคะ”

“หืม?”

เด็กสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ รวบรวมความกล้าหันมาถามเขา แจมินได้ยืน
อย่างนั้นก็มองเธอด้วยสีหน้างุนงง

เมื่อเด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาผิวขาวจึ้งจ้องมองด้วยแววตาชื่อไส
แก้มเธอก็แดงก่ำจนสบตาไม่ไหวต้องหันหน้าหนีไปทางอื่น

“คือ...ตรงนี้เป็นที่นั่งเชียร์พี่ๆ เร็กโซนะคะ...”

“...”

แจมินหันไปมองรอบๆ จะว่าไปแล้วทุกคนต่างถือลูกโป่งสีเดียวกัน
เอาไว้ในมือ

“เปล่า ฉันเป็นแฟนคลับของฮ็อตเกิร์ลส์นะ”

“ฮ็อตเกิร์ลส์? ใครละนั่น”

เพิ่งเดบิวต์ได้แค่สัปดาห์เดียวเลยยังไม่มีชื่อเสียงเท่าไรละมั้ง ยังไม่ต้อง
พูดถึงเรื่องความนิยมเลย เหมือนว่ายังไม่เป็นที่รู้จักเท่าไรด้วยซ้ำ

“ถ้าฮ็อตเกิร์ลส์ออกมา พวกเธอช่วยส่งเสียงกรี๊ดดังๆ หน่อยนะ”

“อ๊ะ เข้าใจแล้วค่ะ”

พวกเธอตอบรับคำพูดของแจมินในทันที สมเป็นเหล่าเด็กสาวที่ดื้อดัน

มาถึงสถานีโทรทัศน์ในกรุงโซลที่สดแสนอันตรายเพื่อเชียร์เหล่านักแข่งจริง ๆ
ความหน้าตาดีของแจมินจึงมีอำนาจดึงดูดและชักจูงพวกเด็กสาว

เขาหายใจหอบขณะมองดูเด็กสาวพวกนั้นห้อมล้อมเข้ามาโดยมีเขา
เป็นศูนย์กลาง

ไม่ไหวแล้ว

ยืนอยู่นานกว่านี้มีหวังได้พุ่งไปกอดใครเข้าแน่ ๆ

“งะ...ฉันพวกเธอต้องช่วยเชียร์ฮ็อตเกิร์ลส์ด้วยนะ”

“คำ เข้าใจแล้วค่ะพี่”

“โอเค”

แจมินลุกพรืดจากที่นั่งก่อนเดินหายไป พวกเด็กสาวจับกลุ่มกัน
กรีดกรีดทันที

“กรี๊ด! ถ่ายรูปไว้หรือเปล่า”

“ว้าว หล่อสุดๆ ไปเลย สูดยอด!”

“เป็นเด็กฝึกค่ายไหนหรือเปล่าเนะ ฮ็อตเกิร์ลส์หรือ น่าจะเป็นเด็กฝึก
ของค่ายนั้นนะ”

“สงสัยมาเชียร์เพื่อนร่วมบริษัทแน่เลย”

แจมินกลายเป็นแวมไพร์ ผิวของเขาขาวขึ้นและรูปลักษณ์งดงามขึ้น
พวกเด็กสาวจึงคิดว่าเขาเป็นคนที่เตรียมตัวเข้าสู่การบันเทิงที่มีความมุ่งมั่น
แรงกล้า

“ว้าว...ถ้าพี่คนนั้นเดบิวต์ฉันจะเปลี่ยนเมน”

“เมื่อไหร่ฉันจะแซนด์กับเขาด้วย ฮ้า...เหมือนได้กลิ่นหอมๆ ออกมาเลย”

แจมินละความสนใจจากเสียงพูดคุยของพวกเด็กสาวแล้วหลบออกมา
จากที่นั่งผู้ชม ก่อนจะหาที่ยืนเหมาะสมๆ แล้วมองขึ้นไปบนเวที

แม้จะเป็นระยะที่ไกลเกินกว่าจะแยกใบหน้าคนออกได้ แต่เขาก็
ไม่จำเป็นต้องฟังกล้องส่องทางไกล

สมรรถภาพร่างกายของเขาเหนือกว่ามนุษย์ทั่วไปมาระยะหนึ่งแล้ว

หลังการซ้อมของวงอื่น ๆ ที่เขาไม่รู้จักสิ้นสุดลง ไม่นานฮ็อตเกิร์ลส์
ก็เดินขึ้นไปที่บนเวที สมาชิกอีกสามคนไม่อยู่ในสายตาของแจมินเลยแม้แต่น้อย

มีเพียงซีลิกเท่านั้นที่ดึงดูดสายตาของเขา

“พอมอะไรขนาดนั้นนะ”

ยายคนนั้นที่ปกติก็พอมอยู่แล้วคงคุมอาหารมากขึ้น ทำให้เขารู้สึก
สงสารขึ้นมาจับใจ แต่นอกจากเรื่องนั้นแล้ว ซีลิกที่กำลังเต้นและร้องเพลง
ในชุดที่ใส่ขึ้นแสดงนั้นดูสวยเหลือเกิน

“ฮ้า...ซีลิก”

จะเป็นอย่างไรถ้าตอนนั้นเขาวิ่งเธอไว้ ตอนนี้จะได้คบกันหรือเปล่านั้น
ไม่ทราบ ขนาดนายเองยังมีความฝัน ทำแบบนั้นอาจเป็นการถ่วงแข้ง
ถ่วงขาเธอก็ได้

นั่นสินะ ที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็ดีแล้วละ

ตอนนี้ฉันน่าจะจะเป็นสัตว์ประหลาดไปแล้ว ซีลิก ฉันจะคอยสนับสนุน
เธออยู่ไกลๆ นะ

แฉมินมองฮ็อตเกิร์ลส์ที่แสดงเสร็จและกำลังเดินลงจากเวทีตาพวามัว
แต่ได้เห็นซีลิกก็พอใจแล้ว ในเมื่อไม่มีความจำเป็นต้องอยู่ดูการแสดง
ของนักร้องวงอื่นๆ ต่อ แฉมินจึงเดินออกมาจากสถานีโทรทัศน์

“อะ...อะไรวะ”

โฮกกกก!

พวกสัตว์ประหลาดอยู่กันเต็มท้องถนน

“ดันเจี้ยนเบรกเธอ”

เขาใช้เวลาหลายวันอยู่ในอาณาเขตมิติอาร์ดัลของอูจิน การปรากฏตัว
ของพวกมอนสเตอร์จึงไม่ได้ทำให้ตกใจนัก แต่การรับมือกับพวกมันเป็น
อีกปัญหาหนึ่ง

พลังต่อสู้ของแฉมินยังไม่สูงพอ

“ต้องรีบหนีแล้ว”

ก็ซซซซ!

เมื่อหันไปมองตามเสียงร้องอันน่าหวาดกลัว เขาก็เห็นพวกมอนสเตอร์
บินได้อยู่เหนืออาคารสถานีโทรทัศน์ จากนั้นพวกมันบางตัวก็ทำลาย
หน้าต่างแล้วบุกเข้าไปด้านใน

“ชะ...ชิลกิ!”

แจมินจึงวิ่งกลับเข้าไปในอาคารสถานีโทรทัศน์ด้วยใจที่เป็นห่วงชิลกิ

“ไอ้ นี่ใครกันล่ะเนี่ย!”

“ฮ่าๆ ดีใจที่เจอนะ ไม่เจอหน้ากันนานเท่าไรแล้วเนี่ย”

งานคืนสู่เหย้าได้เริ่มขึ้น สำหรับใครบางคนคงเป็นสถานที่แห่งความทรงจำ สำหรับใครบางคนคงเป็นสถานที่ของคอนเสิร์ตขึ้นใหม่ ๆ ทางสังคมในนามของเพื่อนร่วมรุ่น

คาดว่าคงใช้เงินจำนวนไม่น้อยในการจัดหาจัดบุฟเฟต์โรงแรม มีผู้มาร่วมงานกว่าสองร้อยคน เรียกได้ว่าเป็นงานคืนสู่เหย้าขนาดใหญ่ที่มีศิษย์เก่าราวเก้าสิบเปอร์เซ็นต์มาร่วมงาน

แม้จะค่อนข้างยุ่งจากการเริ่มเข้าสู่สังคมใหม่ ๆ แต่พวกเขาก็ยังอุตสาหะมารวมตัวกันในงานคืนสู่เหย้าเพื่อเจอคงอุจินผู้โด่งดังคนนั้น

ต่างคนต่างทักทายกันด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มพลางหันซ้ายหันขวามองหาอุจินไปด้วย

“จิวอน วันนี้อุจินมาได้ใช่ไหม”

“อ้อ เหมือนจะอย่างนั้นนะ”

จิวอนตอบคำถามของนัมจีฮยอกผู้เป็นประธาน ตอนนั้นเอง ชินดีที่สวมแว่นกันแดดแม้อยู่ในที่ร่มก็เดินเข้ามาหา

“ทำไมถึงมาได้ล่ะ”

“เขาอยู่นี่นา”

“อืม งั้นเหรอ”

ในเมื่อคงอุจินไม่มาแล้วเธอยังจำเป็นต้องอยู่ที่นั่นต่อหรือไง ชินดีจึงตั้งท่าจะหันหลังกลับ

ปรับตารางงานมาเสียเปล่าแท้ๆ

เธอตั้งใจจัดสรรเวลาเพื่อมาร่วมงานคืนสู่เหย้า สำหรับหญิงสาวผู้เป็นดาราที่ได้รับความนิยมสูงสุดในทุกวันนี้ ทุกวินาทีล้วนเป็นเงินเป็นทอง

“นี่ ชินดี รอบนี้เธอทุ่มเงินสนับสนุนหนักเลยนี่”

“ก็นะ ที่ผ่านมานั้นไม่ได้มาร่วมงานเลยนี่นา”

เมื่อได้ยินคำพูดชมเชยจากจิสยอก ชินดีก็ยกมือขึ้นดันแว่นกันแดดให้เข้าที่

“ดีใจที่ได้เจอนะ”

“อ้าว? จะไปแล้วเหรอ”

“ตารางงานฉันแน่นนะ”

“อ้อ จั๊นเหรอ ช่วยไม่ได้แหละเนอะ เสียตายจัง”

จิสยอกพยายามเก็บอาการซ่อนความรู้สึกในใจที่กำลังสั่นไหว

ชายหนุ่มอายุยี่สิบสี่ปี

ครั้งหนึ่งเคยเป็นเพื่อนร่วมรุ่น ก่อนจะเห็นอีกฝ่ายในฐานะดาราตลอดห้าปีที่ผ่านมา พอได้มาเจอหน้ากันตรงๆ แบบนี้ก็อดใจสั่นด้วยความประทับใจไม่ได้

“จั๊นก็ขอให้สนุกนะ”

“อืม เตี่ยฉันเดินไปส่ง”

“โอเค จั๊นก็ได้”

ชินดีไม่ปฏิเสธน้ำใจแล้วเดินออกจากห้องจัดงานไปทันที จิสยอกจึงเดินตามไปส่งเธอ

จิวอนที่อยู่เพียงลำพังพลัความรู้สึกเสียตายขึ้นมา

“ถ้าจิวอนมาด้วยก็คงดี”

จิวอนรู้ว่าจิวอนใช้ชีวิตอย่างยากลำบากถึงขนาดไหน

เขาจะมีความสุขขนาดไหนถ้าได้พบเพื่อนฝูงร่วมรุ่นและรื้อฟื้นความทรงจำเก่าๆ ขึ้นอีกครั้ง แม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม

ตอนนี้เธอทั้งรู้สึกขอบคุณและเสียใจต่อเขาที่กระทั้งเวลานี้ก็น่าจะกำลังพิชิตดันเจี้ยนอย่างขยันแข็ง

“เอ๋?”

จิวอนทำตาโตขณะมองไปที่ประตูทางเข้า

ชินดีและจิสยอกวิ่งกลับมาด้วยใบหน้าที่ซีดเผือดเหมือนถูกอะไรบางอย่างไล่ตาม เธอกริรตร้องออกมาทันทีเมื่อเห็นฝูงแมงมุมบุกมาโจมตี

“กรี๊ดดดด!”

ภาพของแมงมุมขนาดเท่าหัวคนเป็นร้อย ๆ ตัวที่กำลังคืบคลานเข้ามาเป็นภาพที่ไม่น่าพิสมัยเลยสักนิด

“โฮ่ ๆ ที่นี่มีพวกมนุษย์อยู่กันเพียบเลยแฮะ”

ซาล็อต มนุษย์แมงมุมถึงขนาดฮัมเพลงขึ้นมาขณะปรากฏตัว
นางจิกยิ้มกว้างเมื่อเห็นผู้คนตัวลั่นด้วยความหวาดกลัว

กรี๊ดดดด

ล้อตินตะขาบหมุนอย่างไหลสิ้นขณะรถถึงเคลื่อนไปตามถนน
ก็ซซซซ!

กำลังรบททางอากาศไม่สามารถทำอะไรเหล่ามอนสเตอร์จำพวกค้างคาว
ที่ยึดครองพื้นที่บนท้องฟ้าพร้อมส่งเสียงรบกวนน่าขนลุกได้เลย

พวกมันเคลื่อนที่ไปตามช่องว่างระหว่างสิ่งปลูกสร้างได้อย่างอิสระ
เพื่อใช้เป็นที่กำบัง การโจมตีลดจำนวนพวกมันจึงเป็นไปได้ยาก แม้จะมี
กองกำลังภาคพื้นดินคอยจู่โจมจากด้านล่างก็ตาม

ปัญหาคือศัตรูไม่ได้มีเพียงมอนสเตอร์จำพวกค้างคาวเท่านั้น
โฮกกกก!

ปืนใหญ่อัตตาจรซึ่งติดตั้งบนรถถังยิงกระสุนออกไปทางมอนสเตอร์หมี
ขนาดยักษ์ที่วิ่งตรงเข้ามาพร้อมส่งเสียงคำรามประหลาด

ตูมมมม!

แรงระเบิดทำให้พื้นถนนถูกเจาะเป็นหลุม ผ่นอาคารที่ถูกลูกหลง
พังทลาย

หมีตัวใหญ่ยักษ์เผยตัวออกมาท่ามกลางฝุ่นที่ฟุ้งกระจาย มันอยู่ใน
ในสภาพน่าสังเวชที่ช่วงไหล่ข้างหนึ่งฉีกและแขนอีกข้างขาดกระจุย แต่ถึง
อย่างนั้นก็ยังมีชีวิตอยู่

ดัง!

หมีตัวใหญ่เกือบเท่าตึกสองชั้นเหวี่ยงอุ้งเท้าหน้าออกไปตะปบเข้าที่
กระบอกปืนจนหักงอเหมือนไม้จิ้มฟัน และเมื่อมันตะปบอีกครั้ง รถถึง

ก็พลิกคว่ำทั้งที่ล้อยังหมุนค้างอยู่อย่างนั้น

ตูมมมม

ในที่สุดการโจมตีครั้งที่สองก็ระเบิดหัวหมิตัวนั้นจนล้มลงกับพื้น แม้จะจัดการได้สำเร็จ แต่ปัญหาคือไม่ได้มีมอนสเตอร์แบบนี้แค่ตัวสองตัวเท่านั้น

“แม่งเอ๊ย! นี่มันบ้าบออะไรกันเนี่ย”

พันเอกฮันซังฟิลที่นำเหล่ากำลังทหารยานเกราะเข้าสู่สนามรบสารถออกมาด้วยความคับข้องใจ

การที่ความเสียหายจากเหตุดันเจี้ยนเบรกในช่วงที่ผ่านมาไม่ได้หนักหนามากนักเป็นเพราะพวกเขาสามารถเตรียมตัวล่วงหน้าได้ ในช่วงที่เวลากระชั้นเข้ามา แค่อพยพพลเรือนที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงและให้กองทหารตั้งกระบวนรบเพื่อระดมยิงก็เพียงพอแล้ว

แต่แน่นอนว่าตอนนี้ไม่มีเวลามากพอให้ทำอย่างนั้น อีกทั้งยังไม่สามารถอพยพพลเรือนออกไปได้ ทำให้ดำเนินการโจมตีอย่างเต็มกำลังได้ยาก ด้วยเหตุนี้การปราบปรามโดยกำลังทหารที่ประจำอยู่ตามส่วนต่างๆ ของกรุงโซลจึงเป็นไปอย่างล่าช้า

“เวรเอ๊ย! พวกกิลด์มันทำอะไรกันอยู่”

เป็นไปไม่ได้เลยที่จะจัดการมอนสเตอร์ทั้งหมดได้ด้วยกำลังรบของหน่วยทหารเพียงอย่างเดียว ทั้งการช่วยผู้คนที่ติดอยู่ในอาคารต่างๆ ซึ่งกำลังรอคอยความช่วยเหลือ ทั้งการจัดการกับพวกมอนสเตอร์ที่กระสุนปืนและปืนใหญ่ไม่สามารถทำอะไรได้ ล้วนต้องพึ่งกำลังรบของผู้ปลุกพลังทั้งสิ้น

ขณะนี้ไม่ได้มีแค่กรุงโซลเท่านั้น แต่ยักรวมไปถึงแทกู กวังจู พูซาน ดันเจี้ยนที่มีอยู่มากมายนับไม่ถ้วนทั่วทั้งเกาหลีใต้...ไม่มีสิ ทั่วทั้งโลกเกิดดันเจี้ยนเบรกขึ้นมาในเวลาเดียวกัน กำลังทหารจึงมีไม่เพียงพอ

ผู้ปลุกพลังที่ต่ำกว่าแรงก์ E นั้นไร้ประโยชน์ยิ่งกว่าทหารที่ถือแค่ปืนเสียอีก อย่างน้อยต้องระดับแรงก์ D ขึ้นไปจึงจะพอรับมือไหว แต่ก็ยังไม่เพียงพออยู่ดี เพราะดันเจี้ยนที่เกิดเหตุดันเจี้ยนเบรคนั้นมีมากเกินไป

หากไม่สามารถรับมือด้วยจำนวนได้ ก็ย่อมต้องนึกถึงผู้ปลุกพลังแรงก์สูง

ที่ครอบครองพลังอันเหนือชั้นเป็นธรรมดา

บางประเทศถึงขั้นพิจารณาเรื่องการใช้งานอาวุธนิวเคลียร์กันแล้ว
การปรากฏตัวของเขาคอนนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งยวด

“เขายังไม่มาอีกหรือ”

มอนสเตอร์ยึดครองทั้งถนนหนทางและอาคารบ้านเรือน

สภาพโกลาหลวุ่นวายสุดขีดเช่นนั้นทำให้นึกถึงเหตุอันเจ็บแสบเมื่อ
ห้าปีก่อนขึ้นมา

ขณะนี้โลกกำลังเผชิญกับรภบนดินอันน่าสยดสยองซ้ำอีกครั้ง

“พะ...พินเอครับ! มาดูทางนี้ทีครับ”

“หือ?”

หลังได้ยินทหารผู้ช่วยตะโกนอย่างร้อนรน ฮันซังฟิลจึงคว่ำก้ม
ส่องทางไกลที่คล้อยคอดอยู่ขึ้นมา เมื่อส่องไปยังจุดที่ทหารนายนั้นชี้ เขา
ก็ถึงกับพูดอะไรไม่ออก

“อีก...”

มังกรขนาดยักษ์จิกกรงเล็บของมันขณะนั่งอยู่บนนัมซานทาวเวอร์
ภาพที่มันนั่งลงกวาดตารวกับกำลังมองสำรวจไปทั่วกรุงโซลเหมือนฉาก
ในภาพยนตร์ไม่มีผิด

“พะ...เพิ่งเคยเห็นมอนสเตอร์ตัวใหญ่ขนาดนั้นเป็นครั้งแรกเลยครับ”

ฮันซังฟิลก็เพิ่งเคยเห็นเช่นกัน ไม่ช้าเครื่องบินรบสองลำจากกองทัพอากาศก็บินเข้าไปใกล้แล้วยิงขีปนาวุธใส่สิ่งมีชีวิตสุดประหลาดนั้น

ตูมมมม!

การโจมตีดังกล่าวทำให้คลื่นกระแทกจากแรงระเบิดแผ่ไปถึงทห
ยานเกราะที่อยู่ห่างออกไป ทว่ามังกรตนนั้นกลับไม่ได้รับความเสียหายเลย
แม้แต่น้อย มันเป็นมอนสเตอร์ขนาดมหึมาทั้งยังใช้เวทมนตร์คุ้มกันได้อีกด้วย
จะดีแค่ไหนถ้ามันเป็นแค่ฉากในภาพยนตร์

มอนสเตอร์ที่อาจกลายเป็นหายนะปรากฏตัวขึ้นใจกลางกรุงโซล

เหล่าเจ้าเมืองแห่งมิติเชื่อมต่อกันมาอย่างโลกได้สำเร็จ
อุจिन เผชิญหน้ากับมังกรทอง **ราชาคูอิ** แห่งสหพันธ์กิ่งคำเหลือง
ผู้อาจหาญบุกรุกยึดนิมซานทาวเวอร์
และระดมพลมอนสเตอร์ถล่มกรุงโซล
อุจिनยึดคติบุญคุณต้องทดแทน แต่ต้องชำระ
พวกพ้องและเจ้ารับใช้ของเขาต่างร่วมกันถล่มดาวจากฐานราบคาบ
ทำลายสหพันธ์กิ่งคำเหลืองจนเหลือแต่ชื่อ
ด้วยพลังอันแข็งแกร่งของกองทัพอมตะแห่งอิมมอร์ทัล!

สงครามครั้งนี้ทำให้อุจินได้รับ 'ชิ้นส่วนมิติ' มากมาย
และในที่สุดการชิงโครโนซึกิสำเร็จแล้ว
เอาละ ถึงเวลาไปเยือน **ดาวอาร์ฟ** เสียที

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7361-5

9 786161 873615

495 บาท